
בית העסק והשרות המומלץ
במקום הראשון בישראל.
כשר
למהדרין
אולם ממוזג
אולם טרופי מפואר
תחת כיפת השמים
חתונה, בר־מצוה, ברית מילה וכל אירוע עם תפריט 5 כוכבים
אולמי „הנוצץ" רח' המסגר 49, תל־אביב טל': 03-331179

אש
על

מוטי ארואסטי: אש, סופה, ברק ורעם ◻ עתה, בגיל 32+, עדיין אחוז תזזית, אחרי שהשיג כל מה שאפשר בכדורסל הישראלי, עוזר בבניית יורשו ◻ את תהילת הנבחרת החליט להוריש לצעירים כבר לפני שנה; במכבי ת"א הוא עוזר לחן ליפין ללמוד, לגדול ◻ בלי הכשרון של מיקי, בלי היד של דורון וללא השליטה בכדור של זיס – מוטי עשה זאת בגדול ◻ עדיין רחוק היום בו תיעלם דמותו הצנומה ממירקעי הטלוויזיה בלילות חמישי ◻ טובי פולק התחקה ותיחקר רבים שהיו ועדיין נמצאים בסביבתו

שבוע ספורט
מודעות: נילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442
כל הזכויות שמורות ל"מעריב"
עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים
בשער
"הדרן" לרוני רוזנטל, האיש שלנו באירופה, משני סכסופוניסטים, מעריציו החדשים בבריז'. צילום: "גאמא".
מה בגליון
6: זירה תומשית של אסתר רוט וח"כ מיכה רייסר; 7: מה היה/יהיה; 8: כדורגל+, על פיחות במעמד שווייצר; 9: נוטקו וולב; 10-11: יצחק מימוני; 12-13: פוסטה, רוזנטל; 14-15: יורם ארבל; 16: חטיף; 17: כדורסל +; 18: התזיטוטו; 21: יש עתיד; 22: מי ירש את ראש.

BOSCH
SUPER
GERMANY
BOSCH
SUPER
לביצועים טובים יותר
מצת "בוש סופר" נחשב למילה האחרונה בטכנולוגית המצתים. מאפשר פעולה חלקה של המנוע הן בנסיעה איטית והן בנסיעה מהירה. מצת "בוש סופר" - לאורך זמן, לחסכון בדלק ולביצועים טובים יותר.
BOSCH
היבואן: לדיקו בע"מ

אש על הפנים

טובי פולק

דקות לפני שעת השין של סגירת השבועון, מוטי ארואסטי כמו מקבל רגליים קרות. "עזוב, אולי נרד מהסיפור הזה. כל פעם שכותבים עלי אני משחק גרוע. בשביל מה לי..." ללא הועיל, הסיפור מוכן. גם הוא מסכים שאם כבר – אז כדאי שגם הוא ידבר.

צופי הטלוויזיה של לילות חמישי, כריריו הקבועים של יד־אליהו – מכירים את הסיטואציה, במהופך. משחק פתיחת בית הגמר האירופי, מול זאדאר. חן ליפין על המגרש, מנסה לעצור את הכוכב היוגוסלאווי התורן. זה עולה לו בפאולים. חוץ מזה הוא מצוין. 7 דקות מהסיום נתלה כפעם החמישית על ההוא, הגבוה ממנו בראש, לא ממתין לצילצול המזכירות לפאול התמישי. גם מוטי ארואסטי, על הספסל, לא ממתין. כבר עם רגל אחת במגרש. פעם זה היה הפוך. עם או בלי קשר להרכב הפותח, חן משחק היום כינור ראשון במכבי. אם לא ברספקט – לפחות בצד של היעילות. צביקה שרף אומר: "זה מצב זמני. מוטי יחזור לכושר טוב". מוטי: "הכל עניין של ביטחון, לא של כושר. שניים־שלושה משחקים טובים, ולא תהיה לי בעייה".

מול זאדאר, עד הדקה ה־10, אולי לא רק בגלל מוטי, משהו חורק. חן נכנס. פורץ קדימה, מוצא שוב ושוב גבוהים פנויים מתחת לסל. סל של 3 נקודות, קליעה מתחת לאפו של 215 ס"מ, והשיא מגיע פחות מ־30 שניות למחצית. חן משחק על "כדור אחר". כולם מסתדרים בעמדות קליעה, מחכים. מיקי חם, גם מגי וג'ונסון. כולם מסוגלים. חן מכדרר בין הרגליים בלי חשבון, ו־3 שניות מהשריקה עולה מ־9 מטר. כפנים. 18 הפרש במחצית. גם כשיאו, זה לא מסוג הדברים שמוטי היה עושה. "חן עושה טוב את הדברים שהוא יודע, ואני עושה טוב את הדברים שאני יודע..."

> היום אפשר לשחק טוטו על ההרכב הפותח, חמישית ממנו: מוטי או חן... מוטי מתחמם כמו היה שמיניסט אלמוני שעלה זה מקרוב לשורות הבוגרים

באמצע השבוע, שלושה ימים לפני פתיחת העונה האירופית, מתארחת מכבי ביהוד, מול הפועל ר"ג. אפילו לא אימון. אחרי הרבה שנים, היום אפשר לשחק טוטו על ההרכב הפותח. על חמישית ממנו: מוטי או חן. השנה אין לחן בעיות להצדיק קיומו. הגיע זמנו. יש לו כדורסל טוב. מהיר מאוד, שולט בשתי ידיים, מפעיל היטב את הגבוהים. אך לא איש כמוטי ירים ידיים (פרט ל"ריפנס !" בהגנה). מתחמם כאילו היה שמיניסט אלמוני, שעלה זה מקרוב לבוגרים. יהושע רוזין מעריך את התכונה הזאת: "אצל מוטי אין דבר כזה 'משחק לא תשוב'. כל משחק הוא מלחמת עולם. מושך בהתלהבות שלו את הקבוצה. נתן למכבי את התכונה הזאת, להיות דורסנית, רוצחת קבוצות..." מוטי: "אף פעם לא זילזלתי ב'משחקים קטנים'. הכל חשוב. גם נגד טבריה בגביע..."

מוטי בחמישייה. מכבי פותחת 6–5 דקות במכות רצח, ואחר־כך נרגעת. בדקה ה־10 עולה ר"ג מפיגור של 16 נקודות ליתרון של שתיים. שרף נותן סימן לליפין. מוטי בחוץ, עם שני איבודי כדור, וקליעה אחת מוצלחת משני נסיונות. 4–3 דקות אחרי שחן בפנים, מכבי בורחת ל־25 הפרש. פתאום מוצאים עצמם ג'ונסון ומגי פנויים מתחת לסל. מוטי יושב על הספסל, כפוף לפנים, ראשו משורבב מעל קו האורך, מביט על המחזה בעיניים כלות. הנה הראשון שעושה לו את זה. ליפין, עם הרבה חוצפה, כבר לא אנדרדוג. הראשון שמעז לקרוא תיגר על סוס המירוץ הוותיק. לפני שנתיים־שלוש הביט כך על ג'ק צימרמן: "מוטי הוא איש שאף פעם לא מרים ידיים. כשהשאירו אותו על הספסל, נלחם בשיניים בשביל לחזור, אבל אף פעם לא עשה משהו שיפגע בקבוצה..."

בהפסקה זורקים לסל. בחימום מוטי לא מחטיא. בזמן אמיתי, כמעט ולא מנסה. כשבא לו, מסתבר שיש לו יד לא רעה. חנן קרן, חמש שנים על ספסל מכבי, אומר שהכל עניין של קונספציה: "החינוך של מוטי כמישהו שלא זורק, התאים לרלף ומכבי בתקופה ההיא. היו אז הרבה מחפשי סטטיסטיקה, וזה שמוטי לא איים – רק עזר לשקט התעשייתי..." מוטי: "אני יודע שאני לא מאיים מספיק על הסל. שוב, עניין של ביטחון. אני עובר על זה, זורק לסל בבקרים". חן, ביהוד, קר לגמרי. רק נכנס, וכבר מנסה, לא פחות, מ־3 נקודות. במכבי קוראים לזה חוצפה ישראלית. היום, כשמוטי רואה את סוף הדרך קרוב יותר מההתחלה – חן יכול להרשות לעצמו. שרף אפילו לא מעיר.

> היום יש חלוקת עבודה: מוטי אוסף את הכיבודים, חן שורף את הפארקט ומביא לשיאי ההפרש... שרף, כמו מביט על השעון, מורה בניד ראש לחן בדקה עשירית של כל מחצית

גם בפתיחת המחצית השניה עולה מוטי. שוב, ל־10 דקות. יש חלוקת עבודה: מוטי אוסף את הכיבודים, חן שורף את הפארקט ומביא לשיאי ההפרש. לא במקרה. כמעט בלי קשר לתוצאה, שרף, כמו מביט על שעון הזמן, מורה בניד ראש לחן בכל דקה עשירית של מחצית. אחרי המשחק יאמר שרף כי אלו שיקולים השמורים למאמן. מאוחר יותר יודה כי שיקוליו הם יותר אישיים ממקצועיים, במקרים מהסוג הזה. ישנם שחקנים, ומוטי לא המציא את זה, שלא מוכנים לעלות מהספסל. עניין פסיכולוגי יותר ממקצועי. חמישייה ראשונה, כבוד. כך מיקי, היום, כך, פעם, לו סילבר, אולסי פרי, ג'ים בואטרייט, ואפילו טל ברודי הגדול. יש כאלה שתפוקתם יורדת פלאים כשהם עולים מהספסל. מוטי: "לא יודע, אולי מהספסל קשה יותר להצליח. איך שלא יהיה, מי שמחליט הוא רק המאמן..."

> ארואסטי – אש על הפארקט; תנועה אופיינית, מסירה בכיוון הצפוי. גם בלי התיחכום של הקולגות, יש לו משהו שאין ולא יהיה לאף אחד אחר

אחרי כל זה, מי שנחפז למסקנות מרחיקות לכת, שיעצור: יש דברים בהם אין לארואסטי מתחרים. שמוליק זיסמן זוכר היטב את התקופה לצד ארואסטי: "אנחנו חברים טובים. מלחמה על ההרכב – לגיטימית. אם מוטי לא היה נלחם על מקומו – סימן שמשהו לקוי באופיו כמקצוען. הוא אולי פחות מבריק, פחות וירטואוזי מאחרים, אבל לאורך השנים נתן למכבי (ובעיקר למיקי) דברים שאחר לא היה יכול לתת..." טרף: "הלוואי והיו לי עוד כמה לוחמים כמוטי: עם שכמותו אפשר להגיע רחוק..."

> במשך השנים השכיל מוטי להטריד את כל הגדולים: קורבלאן, מארזוראטי, ירמין. לא כולם ידעו איך לאכול את הג'ינג'י הזה, שהכניס להם בקטן (אבל כואב !)

המחשה: משחק כמו רמת־גן, הרבה פחות מאימון, והוא מתנפל על יריבים ושופטים כמו מול קורבלאן או מארזוראטי: "פאול שלנו" – הוא זועק – אפילו לכולם ברור שמגי לא רק דחף, אפילו כיסח: לאסוף ניגחית בתנועת כדורעף מהוקצעת כדור מעבר לקו, ומוטי זועק "שלנו", ומלווה פסיקתו החד־משמעית בתנועות ידיים נמרצות. נפתלי עובדיה, שופט תקיף ומנוסה, מכיר את השטיקים הקטנים. זאב גרינגן, צעיר ומפוחד, נעשה לבן. בפעם הבאה המפרוקית עלולה ליפול לו מהפה בדיוק כשמוטי ידחוף יד לתאקל לא נקי. השפעה מצטברת, זה עובר, מסתבר, גם בגביע אירופה. לא תמיד, לא על כולם, אבל יש השפעה מצטברת. ארואסטי אומר שהיום הוא הרבה יותר רגוע כלפי שופטים מבעבר. למד שזה לא יעזור. מתרגז, אבל נירים את היד בהכנעה.

סטטיסטיקה אירופית: מוטי שיחק מול זאדאר 23 דקות. החטיא פעמיים. איבד שני כדורים. מסר שניים־שלושה אסיסטים. עניין משמעותי: עבירה ראשונה עשה בדקה ה־27. לא כתם עוכרה. הפאולים מעידים על נמרצות, תוקפנות, אגרסיה. לאיש כמוטי, כמי שרבים הגדירו את משחקו כ־20–30 אחוז כדורסל, וכל השאר אמביציה וקנאות – פאול ראשון בשלהי המשחק אומר יותר ממשהו. העוקץ הוקהה. רוזין מסכים שגם המרץ של מוטי אינו כשהיה: "עניין הפאולים אומר הרבה. סבל מפגיעה די קשה בשרירי הבטן, ואולי פוחד לזנק כפעם על שילטי הפירסומת. שומר על עצמו. תוכנה של מתבגרים..." שרף, טוען שעניין הפאולים לא מעיד דווקא על ירידה במוטיוואציה: "פשוט למד איך לא לעשות פאולים שטותיים, שבה פגעו בו בעבר..."

במשך השנים השכיל מוטי להטריד את כל הגדולים. קורבלאן ("האליל שלי, מודל לחיקוי"), מארזוראטי, ד'אנטוני, קאברירה, ירמין, סנגאל, פטרוביץ'. שיחק מולם, עם מה שיודע, בלי רגשי נחיתות. לא כולם ידעו איך לאכול את הג'ינג'י הקטן והחצוף, שנדבק אליהם, צעק לעברם, הכניס להם בקטן (אבל כואב !), את המכות שלו, שלא אחת הוציאו אותם משיווי משקלם. קטן, אבל מלחיץ. הגם שכולם היו גדולים ומבריקים ממנו, בכל תחום, מאמנים ישראלים רבים, גם כמה אירופים, היו לוקחים אותו כבחירה ראשונה. לא מזייף, מתנפל, מסתער. גם באימון. מחליפים רבים יצאו מאימוני אמצע השבוע עם כפות ידיים כחולות. קרן שולח אותנו לזיסמן. ב"כותרת ראשית", לפני שנתיים, סיפר זיס שאחרי האימון הראשון במכבי חזר הביתה המום, עם ידיים כחולות ופצועות. נפל על מוטי כמו סדין אדום לשור.

בחזרה ליהוד. יריב אלמוני קולע עונשין. מוטי לא בין הקופצים לריבאונד. עומד על הפוסט, הכי קרוב שאפשר, ומעצבן. אין סל. מזנק קדימה כאילו היה לפחות ג'ונסון. אם היו סופרים לו ריבאונדים – התוצאה היתה מפתיעה. היו לא מעט משחקים בהם לקח ריבאונדים יותר מהסנטרים. עניין של אומץ ומיקום.

את הלחץ אינו חוסך גם מחבריו. גם ביהוד. מכבי ב־40 הפרש, אפשר כבר לקפל את הטרנינג וללכת הביתה. מישהו זורק עונשין, ומוטי עומד באמצע המגרש, מוחא כפיים, מעודד. לחלק יטפח על השכם, על אחרים יצעק. לפעמים ישלח מבט, לא יותר. יש לו גם נשק אכזרי אחר, להראות מי לו, ומי (לא עלינו) לצרו... ארואסטי, כסנטה־קלאוס, מחלק מתנות, לא אחד שיקח את עניין הסטטיסטיקה לעצמו. כאיש האסיסטים, יכול לקבוע את גובה הפרמייה של ג'ונסון, מגי, או ג'מצ'י. אם מישהו ירגיז אותו, יצטרך לקחת ריבאונד, לרוץ לכל אורך המגרש, ולנסות לקלוע. דורון לא יגלה אולי, אבל הוא מכיר את ההרגשה היטב. בקבוצה כמכבי, בה בכל מתפרצת יכולים לקלוע שניים־שלושה באותה מידה של ביטחון, אין בעייה להעדיף או לקפח.

שרף טוען שהיום יש למוטי בעייה הפוכה: "מכיוון שכל־כך הרבה מדברים על כך שמוסר רק למיקי, זה מכניס אותו ללחץ, והוא מנסה למסור יותר לדורון. מאבד את האינסטינקטיביות. מאבד יותר כדורים. אסור גם לשכוח שמוטי, כשחקן שמאלי, מתוכנת על מסירה לצד אחר ובצד ההוא רץ בדרך־כלל מיקי. מה לעשות..." מוטי אומר שהכל שטויות: "אני מחפש למסור למי שפנוי: הרבה מאוד שנים זה היה מיקי, אז זה טבעי. אבל בקבוצה כמכבי כולם באים בטענות: גם מיקי אומר שלא מקבל מספיק כדורים..."

חנן קרן נפל על הבעייה בעיתוי הגרוע ביותר, מבחינתו. הגיע בשיא הפריחה, חמישיית הנבחרת, וצנח לספסל ל־5 שנים. נזהר מקביעות פסקניות: "זה לא שהוא מסר למיקי בכוונה, תמיד, ולאחרים לא. העניין הזה אצלו אוטומאטי, מכאני. גדל עם מיקי מאז היו ילדים, תיאום על עיוור".

> ג'מצ'י הוא איום פרמננטי (ואולי פסיכולוגי) על מעמד כוכב־העל השמור דרך קבע לברקוביץ'. מוטי שומר על האינטרסים של החצי השני שלו. יד אחת עושה את זה

פיני גרשון, מאמן חיפה, אמר ב"כותרת" שהתיאום הזה שיגע הרבה הגנות, שאת הכדורסל של מוטי לא ילמדו בבתי הספר: הוא מכדרר גבוה מאוד, אבל תראה לי את הרכז שיוציא ממנו כדור; המסירה שלו הולכת תמיד לאותו צד, שולח כדורים גבוהים, לכאורה כאלה שמועדים לחטיפה. אבל תמיד יהיה שם מיקי שבעיתוי של שבריר שניה יקלוט את הכדור...

מוטי: "כל אלה שמדברים על כדורסל של בית־ספר, איפה הם היום... אני כבר הרבה שנים בצמרת, הם נעלמו. אז שלא יספרו סיפורים..."

סיפור מורכב הוא מערכת היחסים בין מיקי־מוטי לדורון ג'מצ'י. מיקי־מוטי, לצורך העניין – גוף אחד. זהות אינטרסים. ג'מצ'י – איום פרמננטי (ואולי פסיכולוגי) על מעמד כוכב־העל השמור דרך קבע לברקוביץ'. מוטי שומר על האינטרסים של החצי השני שלו. יד אחת עושה זאת. "אם יהיה מצב שמיקי יעזוב לפני, אומר מוטי, לא יודע איך אגיב. יהיה לי קשה מאוד..." ביהוד היה דורון כהרורי מעט, הסתובב כאילו ידע שמחר יחזור לר"ג. פעם אחת סומר למקומו בתרגיל בו הוא אמור ללכת למקום אחר, כדי לספוג זעקת שבר ממיקי. פעם אחרת זהל לסל, והסתבך עם ילד רמת־גני, בשביל להסתובב ולהתקל במבט מזרה אימה ממוטי. אני, עשרה מטרים ממקום האירוע, בציוויל – נבהלתי. דורון נראה מפוחד. עד לסיום, ליתר דיוק עד שחן חזר לפארקט – נזכר דורון בגעגועים בכדורים הרבים שזרמו אליו מנתנאל, האפסנאי, בחימום. על האפיזודות הללו, אולי על־פי הוראה מגבוה, אולי בהתאם לקוד ההתנהגות הפנימי השמור במכבי בקנאות – איש אינו מדבר. אפילו אחרי סיילך לגליל, או לליגה הארצית.

החמישייה של מכבי היום, עם מיקי ודורון יחדיו בחצאי הפינות, לא יכולה לספק לקהל (או למכבי) משחק של שני סקוררים בולטים. מול זאדאר התחילו שניהם בסידרת החמצות רצופה. עד ששרף החליף את דורון – מיקי חרק. כשדורון על הספסל – ברקוביץ' פרח. במכבי קיימת סיטואציית הזוג הוותיק – מיקי־מוטי, מול הצעיר – דורון־חן. ליפין יותר מתוחכם, פחות אינסטינקטיבי, חושב לפני המסירה. זה מביא אסיסטים מרהיבים, בעיקר במשחק הסטאטי, כשההזדמנות לפאסט־ברייק מוחמצת. "אני, אחרי כל־כך הרבה שנים, לא חושב איך הולכת המסירה: מוסר כמו שיודע. זה אוטומאטי" – כך מוטי.

> "הגדולה של מוטי, ובכך אין לו מתחרים ישראלים, שהוא מצליח לקרוא תמיד את המצב במגרש שניה לפני האחרים. הכדור באוויר עוד לפני שמיקי פתח מבער

חנן קרן אומר שסוג המסירות שמוטי מכיר פשוט לא מתאימות לאחר מלבד מיקי. חשים בכך דורון, מגי, ג'ונסון: "הגדולה שלו ובכך אין לו מתחרים ישראלים, שמצליח לקרוא תמיד את המצב במגרש שניה לפני האחרים. הכדור באוויר עוד לפני שמיקי פתח מבער. מוטי מצליח במקרים רבים לקרוא מהלך בטרם נקלט הריבאונד. אגב כך גם מצליח לקחת לא מעט ריבאונדים בעצמו...".

בניגוד בולט לאירועי העבר, נראה כי היחסים בין מוטי לחן סבירים. אפילו טובים. אולי לא יילכו יחד לסרט, אבל לא כסאח. משהו בסגנון "אם אינך יכול לגבור עליו – הצטרף אליו". למוטי חושים מחודדים: את חן, הוא יודע, היום כבר בלתי אפשרי להזיז. אז כדאי לשתף פעולה, זה רק יעזור. בהפסקה מחליפים חוויות, רשמים ("אני ביחסים טובים איתו, עוזר לו המון: הוא שחקן נהדר..."). את מיקי ודורון קשה לתפוס בפוזות דומות. אולי בשנה הבאה. ליפין, אולי, האיש שמוטי מוכן סוף־סוף להכתיר ולהמליך כיורשו. גם הוא מבין מה שמראה לוח השנה, גם אם זה מעט לא נעים.

"קורבלאן, אומר ארואסטי, בדיוק בגילי. חושב לפרוש בסוף העונה. אני יכול לתת עוד שנתיים לא רעות. יש לי כושר טבעי, אף פעם לא עולה במשקל. אבל אני לא מחליט מראש. נגמור את העונה, ונעשה חשבון. זה תלוי בהרבה דברים".

אם היה בן 20–21, היה מנסה לשחק קצת בארה"ב. בטוח. שנה שם נותנת לישראלים המון. חבל שזה התחיל רק בשנים האחרונות. לא רואה עצמו כמי שהולך לסיים את הקריירה בשדות זרים. יש שחקנים שהדבר הזה לא מתאים להם. לא יתרוצץ בגיל 34–35 בליגה הארצית. "אני מאמין שארע ללכת רגע לפני שיגירו לי..." ■

10...9...8...7...
...14...13...12...11...
18...17...16...15...
מילאנו
מכבי ת"א

המציאות הישראלית

ח"כ מיכה רייסר

האם מותר לקבוצות בית"ר לשחק נגד קבוצות מגרמניה?

במדינה נורמאלית ודמוקרטית, אסור שיהיה קשר בין ספורט לפוליטיקה. במדינה נורמאלית, כאשר שחקני הליגות הבכירות מקבלים משכורות-עתק וסביב ענף הכדורסל מתפתחת תעשיה שלמה, הליגה נקראת מקצוענית. על פי רוב גם רמת המשחק היא בהתאם. לכן במדינה נורמאלית כלל לא יכולה להתעורר השאלה אם קבוצות מסויימות צריכות, או לא צריכות, לשחק נגד קבוצות ממדינה אחרת.

במדינה נורמאלית ספורט זה ספורט, כדורגל זה כדורגל ופוליטקה זו פוליטיקה.

ישראל איננה מדינה נורמאלית. וזו עובדה, לטוב ולרע. בישראל אין מועדונים, אין מקצוענות. יש הרבה כסף בכדורגל (מילאת טוטו היוםז) וייש מרכזי ספורט...

בישראל הכל (כמעט) פוליטיקה. מרכז הפועל שייך להסתדרות, למפא"י, למפלגת העבודה, למערך. מרכז מכבי לחוגים האזרחיים משהו כמו הליבראלים של היום, הציונים הכלליים בעבר. מרכז בית"ר לתנועת החרות. מרכז אליצור למפד""ל. לכן לא תראה קבוצות בית"ר או מכבי בתלבושת אדומה, כמו שלא תראה כרזה אדומה של הליכוד. בדיוק כשם שלא תראה קבוצת כדורגל של אליצור המשחקת בשבת, גם אם תורכב מ־11 כושים שגויירו כהלכה.

במציאות הישראלית, הספורט הוא חלק מהפוליטיקה והפוליטיקה, לעתים, חלק מהספורט. לקבוצות בית"ר אסור לשחק עם קבוצות מגרמניה, בדיוק כשם שאסור להן לקיים מחנה אימונים בארץ זו. במציאות הישראלית כאשר הזיהוי בין האגודה דרך המרכז מוביל במישרין לחיק החם של המפלגה, אינך יכול ליהנות משני העולמות: לצעוק בפה ולנפנף בידיים נגד נורמאליזציה עם גרמניה ובו בזמן לשחק ברגליים משחקי כדור ידידותיים עם בני אותו עם.

במציאות הישראלית אתנגד בתוקף לכל משחק רעים של כל קבוצות בית"ר נגד קבוצה מגרמניה. במציאות הישראלית בדיוק כשם שקבוצות בית"ר לא ישחקו באדום, כך להבדיל, גם לא ישחקו עם קבוצות מגרמניה. מי שלא מבין את זה, לא מבין את המציאות בישראל. אך אם במציאות הישראלית שבה הכל אפשרי תשחק קבוצת בית"ר משחק רעים נגד קבוצה מגרמניה - אני לא אהיה שם! ■

רמה נמוכה — ציפיות מוגזמות

אסתר רוט (מלכת האתלטיקה של ישראל)

מדוע נמצאת האתלטיקה שלנו ברמה כה ירודה בהשוואה לרמה העולמית? - לא אחת, מאז שפרשתי, אני נשאלת על כך.

אין לנתק את מצב האתלטיקה שלנו ממצב הספורט בכלל. כל תחלואיו פגעו גם ב"מלכת הספורט". מצבה הבטחוני והכלכלי של המדינה; העובדה שראשיה אינם מחשיבים את הספורט במיוחד וריחוקנו ממרכז העניינים, אירופה. כשכל הופעה לתחרות כרוכה בהוצאות עתק, גורמים לכך שאתלטינו משתתפים מדי שנה במספר מועט של תחרויות. אם יריבותי נהגו לתחר מדי עונה בכ־20 תחרויות בין־לאומיות, אני נאלצתי להסתפק לרוב בשש. לכך משמעות לגבי התקדמות הספורטאי. לא ניתן רק להתאמן ולהמתין עד בוש לתחרות, להתפלל שמזג האויר ההפכפך באירופה לא יפגע. לאתלטינו אין זירה קבועה להופעותיהם והם למעשה מתכוננים מאולימפיאדה לאולימפיאדה, ללא מטרות ביניים.

בינוניות חוגגת. כולם מרוצים ולאיש אין ציפיות. מילת המפתח: חובבנות. רק כשצץ אתלט אחד, המגיע למרות הכל כמעט עד לרמה האולימפית, נחשפת התמונה כולה, צצות הבעיות, פורצים הויכוחים, על צרכי אותו אתלט. נוצר מצב שהמוטיוואציה להשגים, היא של המאמן והאתלט בלבד. אין תחושה של שיתוף פעולה מגורמים אחרים.

אין חולק על כך שהספורט מעניק איכות חיים בעידן של מכונות וחוסר תנועה מספקת. הספורט הייצוגי חשוב לעם ישראל. השגי ספורטאינו ממלאים גאווה את האיש ברחוב. חשתי בזה היטב. עתה, כאשר זה חסר - מרגישים בכך. הספורט הייצוגי־תחרותי הוא המודל המושך.

יש צורך במשאבים, אבל יש גם צורך בניהול מקצועי, לא חובבני. ניהול טוב מכניס כסף, לא רק גורם להוצאות. דוגמאות: מכבי ת"א כדורסל, הטניס. מדוע אין הענפים האחרים לומדים מהם? מדוע אין זה כך באתלטיקה?

לרוע המזל, הספורט הוא מכשיר בידי חוגים אינטרסנטיים ופוליטיים ולא מטרה בפני עצמה. חבל שאינו אינטרס ממלכתי. אם היה כזה, היו מנהלים כושלים משלמים את מחיר אי ההצלחות. אילו אנשי הארגון והניהול של הספורט, היו מקצוענים, לא פוליטיקאים; אילו זה היה עיסוקם ומקצועם הבלבדי - וגם היו משתכרים מעיסוק זה - יתכן מאד שהמצב היה שונה וטוב יותר.

בעיה אחרת: המאמנים. לרובם, האימון היא עבודה מישנית, להשלמת משכורת. יש שעושים זאת מתוך אהבה ובמאמץ גדול, אך אינם מקבלים הזדמנויות מספיקות להשתלם, להתקדם ולהתפתח. אין שיטה בדוקה שתוליך לתוצאות הרצויות. כל אתלט הוא שפן הנסיונות של מאמנו. יש יותר מדי מקריות. בעולם כבר עובדים אחרת: בצוותים עתירי־תחומים, סביב כל אתלט.

אם "נרד" לבתי הספר, המקור שם מתגלים הכשרונות, שם מקנים את האהבה לספורט -- פשוט נתחלחל. מי מההורים יודע מה מתרחש כיום בשיעורי הספורט ברוב בתיה"ס בישראל? - יש נסיגה גדולה. שיעורי הספורט, ברוב המקרים, מתנהלים בתנאים מחפירים. מצרפים שתי כיתות יחד. המורים הם "מחלקי כדורים". שיעורים רבים "מתפספסים". אין אולמות ומיתקנים והמצב כאוב. המציאות מדאיגה. יש אפטיות והזנחה בנושא החשוב הזה. אילו מדובר היה במתימטיקה או באנגלית, היתה קמה סערה ציבורית. אך הספורט הוא עיסוק מישני, לפחות זה היחס כלפיו.

מי שזוכר איזו ביקורת קשה נמתחה על ספורטאינו בשובם מהאולימפיאדה האחרונה, אינו יכול שלא להתפלא שהם בכלל עוד מוכנים להמשיך ולתחר. בישראל, ביחס לתנאים - הציפיות גדולות מדי, מרקיעות שחקים, מוגזמות. הגיע הזמן שניתן דעתנו לכך. ■

טובי פולק

רוני: בחזרה להרכב לפני הפגרה

שניים־שלושה משחקים היה רוני רוזנטל, שגרידנו המצטיין בבריז' שבבלגיה, פצוע מעט, ונח בחוץ. באותם משחקים העדיף מאמנו הבלגי להשתמש בשירותי כדורגלנים זרים אחרים העומדים לרשותו. בשבת האחרונה חזר להרכב במשחק חוץ, שיחק, וכאשר הוחלף כ־10 דקות לפני סיום המשחק היתה קבוצתו בפיגור 1-2. בחדר ההלבשה, במקלחת – שמע רוני שחבריו הביקעו שני שערים בתוך שתי דקות – וניצחו 3-2.

– רוני, קשה לחזור היישר לתוך החורף האירופי?

זה באמת משהו שאני לא מכיר. הטמפרטורות כבר בסביבות ה־0, והשבוע כבר התחיל לרדת מעט שלג. זה לא פשוט לשחק כשאתה די קפוא.

– עכשיו יש סיכוי לראות אותך שוב קבוע בהרכב?

זה תלוי בכושר שלי, וכמובן -- במאמן. לא שיחקתי כי הייתי פצוע, ועכשיו חזרתי. העניין הוא שהליגה יוצאת לפגרה בעוד כשבוע, ואם יהיו משחקים – הם יהיו במסגרת טורנירים ידידותיים.

– למכבי חיפה מעט קשה היום. היית רוצה לעזור?

זו כמובן שאלה היפותטית, הדבר הרי בלתי אפשרי. אבל אם היו נותנים לי לחלק את זמני, כמו נניח בזמן פגרה – הייתי עושה זאת בשמחה.

– אז מתי רואים אותך בביקור מולדת?

אם יהיו משחקי ידידות בפגרה – אז אחזור רק בקיץ. חבל, אני מתגעגע. ■

מהצד השני של המוניטור

עד סוף עונת הכדורסל החולפת היה משה (מוישל'ה) ויינקרנץ עוזרו של צביקה שרף באימון מכבי תל־אביב. החבילה נתפרדה, ויינקרנץ הלך להפועל, ושרף ממשיך על הקו ביד־אליהו.

עד עונת בית הגמר של השנה, היה הפרשן הקבוע של הטלוויזיה במשחקי גביע אירופה רני כהנא. השנה עטה הטלוויזיה על המציאה ששמה עוזר מאמן לשעבר במכבי תל־אביב. מוישל'ה התייצב בעמדת הפרשן, מאחורי המוניטור של יורם ארבל.

– מוישל'ה, כמי שבא מבפנים, קשה יותר או קל יותר לבקר?

קודם כל, אני לא מבקר. אני מתייחס מקצועית לדברים שכולנו רואים על המגרש, ונותן את הפרשנות שלי לאירועים. המדיניות של הטלוויזיה היא לא להעביר ביקורת, אלא לנתח.

– אז מה היתרון שלך על האחרים?

קודם כל, אני לא אמרתי שיש כזה יתרון. בכל אופן, אני יכול לדבר על דברים שאני יודע, ולא רק מניח. פשוט, מכיר

ויינקרנץ – פרשנות מהבית פנימה

את החומר מקרוב. זה מעניק לי יתרון מסוים.

– אז מעתה ועד הודעה חדשה אתה מתארח אצלנו בסלון כל יום חמישי?

לא יודע. אם יבקשו ממני להמשיך -- אז נראה. כך או כך, אני לא הולך להחליף מקצוע. ■

שום: קשטן הוא פשוט בן־אדם יסודי

בירושלים קוראים למאמן המצליח של בית"ר המקומית דרור שתקן. הבן־אדם פשוט לא אוהב לדבר. בעיקר עם עיתונאים. על־מנת לעמוד על טיבו, אין ברירה אלא לדבר עם המכונים "מקורביו".

אם במקורבים עסקינן, הרי שאי־אפשר להתעלם משלישיית המצליחנים הכפר־סבאים המתחרה בינה לבין עצמה על תארי ההצטיינות של המאמנים. כולם גדלו בהפועל כפר־סבא. יצחק שום, היום רץ עם הפועל חיפה ללאומית, בצמרת הארצית; שלמה שרף עוד לא הרים ידיים במאבק האליפות עם מכבי חיפה; דרור קשטן לקח אשתקד גביע עם בית"ר ירושלים, סיים רביעי בליגה, והשנה רץ עם הירושלמים בצורה מרשימה קדימה, ומהר.

– יצחק שום, דרור לא אוהב לדבר, אז אולי אתה תספר לנו מעט עליו?

אני מכיר את דרור כבר הרבה שנים. גדלנו יחד, שיחקנו, הוא גם היה המאמן שלי בעונת האליפות של כפ"ס. אני חייב

שום – לשחזר את הישג כפר־סבא

לציין שהוא מאמן יוצא מן הכלל, פשוט – איש מקצוע. הוא לא אוהב לדבר על זה, אבל זה אצלו באופי. הוא עושה עבודה טובה – בשקט.

– אומרים שהוא יסודי.

זו באמת התכונה הבולטת שלו. אין אצלו שום חיפוף, לא באימון ולא במשחק. הכל בשיא הרצינות, ועם כל האחריות המקצועית.

– הוא היה הראשון שהעיז לצאת, בעונה שעברה, מול אורי מלמיליאן.

לנושא הזה אין לי כל עניין להכנס. זה בינו לבין בית"ר. מה שברור, מאז אותה פרשה אין פיצוצים בבית"ר בנושא המאמן, והסיבה העיקרית היא שהם מצליחים.

– אז הוא יהיה הראשון שיביא אליפות לירושלים?

קצת מוקדם לומר, אבל יש לו נתונים טובים להצליח. אסור לשכוח – יש לו נסיון באליפות עם קבוצות שלא מורגלות בכך. אל תשכח את כפר־סבא. ■

אגנס לא מתגעגעת למולדת

שמענו שנבחרת ההתעמלות של הונגריה מגיעה ארצה, ומיד נזכרנו באדם היחידי בארץ המחזיק ברשותו מדליות אולימפיות. ב־52, בהלסינקי, מדליית זהב, כסף, ושתיים ארד. ב־56, במלבורן: ארבע מזהב, ושתיים מכסף. אגנס קלטי, אגדה של התעמלות מבית היוצר ההונגרי.

– גברת קלטי, בשבילך זו חגיגה קטנה.

לא מי יודע מה. הונגריה אמנם העניקה לי מדליות אולימפיות, אבל אין לי הרבה זיכרונות טובים מאותה תקופה. הונגריה של אותן השנים היא לא דבר שנעים להזכר בו.

– הנבחרת של היום מתקרבת למה שאת עשית אז?

הם בצמרת העולמית. אמנם לא בדרג הראשון, כקבוצה, אבל לכמה מהם כבודדים יש הישגים מעולים בתחרויות בעולם.

– קיבלו אותך יפה?

אוה כן, היתה קבלת פנים יפה מאוד. הם הזמינו אותי לכל ההופעות שלהם, נתנו לי פרחים ומזכרות. בכלל, מסתבר שגם אחרי כל־כך הרבה שנים יש מי שזוכר.

– ראשי המשלחת לא חוששים שיהיו כאלה שירצו להשאר במערב?

לא, דווקא ההונגרים הם המערביים ביותר מבין המזרח־אירופיים. אין להם סיבה לברוח משם, היום בכלל לא רע שם. הונגריה היא כמעט ארץ מערבית. ■

קלטי – לזכר הימים הטובים

האוהדים בורחים

התמונה היתה עגומה. טרייסר מילאנו קורעת את מכבי ת"א בהפרשים שנוסקים בטור הנדסי, ו־10,000 יושבי יציעי יד־אליהו אוכלים את הלב. בשלב מסוים התחילו גם למחוא כפיים למבצעיהם של רוברטו פרמייר, מייק ד'אנטוני ובוב מקאדו.

דקה 32: התמונה מקבלת גוונים של שחור עמוק: מאות אוהדים נוטשים את היציעים העליונים של ההיכל. עד לשריקת הסיום נותרו באולם לא יותר מ־5000 צופים. אחר־כך, ליד שער 9, החרישו שריקות הבוז את אוזני הכדורסלנים ההמומים.

– ש', אוהד מכבי מושבע. גם אתה נטשת לפני הסוף?

אני לא, אבל אני מבין היטב את אלה שהלכו. קשה היה לשאת את הבושה. מילא להפסיד, מילא ההפרש, אבל הצורה!

– מה הכוונה בצורה, הם לא היו נחמדים?

נחמדים?! – זה היה מגעיל. משחק כל־כך אגואיסטי, שום תרגיל בהתקפה, שום עזרה בין שחקן לשחקן. שחקנים עוברים אחד ליד השני בלי להחליף מילה. מה זה צריך להיות?

– אז מה אתה עושה עם שני הכרטיסים הנותרים בפנקס המנויים?

עוד לא יודע. אם לא יהיה שינוי דראסטי – נראה לי שאמכור אותו למי שישלם יותר... ■

כדורגל +

א. טבק

דמי תיווך פוצצו את עיסקת אבי כהן — ריינג'רס

מוטל'ה שפיגלר, קיבל 60 אלף דולר דמי תווך על העברת דוד פיזנטי מנתניה לקלן. מכבי ת"א לא מכרה את אבי כהן לריינג'רס מגלזגו, מאחר שרצתה שדמי התווך ישארו בקופתה. נכון, אין מדובר באותם מתווכים, אך מדובר באותה בעיה. נראה שמקרה מוטל'ה, רק חידד נושא זה.

כאשר ניהלו ראשי מכבי ת"א את המו"מ עם גראהם סונס, התברר להם כי ההוצאה הכספית הכללית, גדולה פי שניים מזו שתיכנס לקופת המועדון. בנוסף על 125 אלף דולר, שעמרה מכבי ת"א לקבל, נאמר לראשיה כי גם השחקן יקבל סכום לא מבוטל. כל זאת, כאשר היה ברור כי המתווך לא טרח ולא פעל לשם שמיים, או רק למען מכבי ת"א.

החשדנות גדלה כאשר המתווך אמר לנכבים כי ניתן בדרך אחרת לקבל 25 אלף דולר נוספים. על רקע זה פוצץ המו"מ. מכבי פשוט רצתה שמכלל ההוצאה של 250 אלף דולר, ישארו בידיה 200 אלף – ולא 125 אלף דולאר. לאחר ש„עשו חושבים" הגיעו אנשי מכבי למסקנה, כי עדיף בכל זאת למכור את אבי כהן, אבל כאשר כבר החליטה זאת התברר לה שריינג'רס לא עונה לפניותה.

בדיקה העלתה, כי שסונס לא קנה שחקן אחר במקום אבי כהן, אך משום מה איננו מוכן עתה לקנותו במחיר המקורי שהציע, כל זאת כאשר למכבי כבר לא היה איכפת אם המתווך יקבל את הלקו.

בדיקה נוספת, העלתה כי הקנייה לא תתבצע, כנראה מאחר שקם סביבה רעש גדול, כך שקשה למתווכים לקבל את חלקם ובאין תמורה כספית אישית, אין עוד עניין בעיסקה.

אגב מוטל'ה קיבל דמי תווך גם על העברת פיזנטי מקלן להפועל ת"א, כך מסר מקור בכיר במחלקת הכדורגל של הפועל ת"א. שולמו לו כל הוצאות הטיסה: החוזה נערך אצל אחיו של מוטל'ה. שפיגלר יקבל סכום שיגיע יחד עם כל ההוצאות לכדי 5000 דולר. הכסף ימסר לידיו בשלב מאוחר יותר.

על כל פנים, שני מקרים אלו גרמו עתה להשדנות מרובה יותר כלפי המתווכים השונים הפועלים בכדורגל שלנו. האגודות לא מוכנות ששיעור כה גבוה מן העיסקות יעבור לכיסם של המתווכים. הקופות המדולדלות זקוקות לכסף הזה.

זו הכותרת בעתון „אכספרס" של קלן, שעשתה בשבוע שעבר את הרעש הגדול בחוגי הכדורגל בגרמניה ובישראל בעניין דמי העמלה ששולמו בעד רכישת דוד פיזנטי ממכבי נתניה. העתון גילה, כי פ.צ.קלן שילמה דמי תיווך בסך 200 אלף מארק ששולשו לכיסו של הסוכן והמנג'ר מרדכי שפיגלר.

פיחות במעמדו של דוביד

איש אינו מחוסן מפני תוצאות של כשלון בספורט. זה קורה עתה כנראה, גם למאמן הפועל ת"א, דויד שוייצר. אמנם אין מרובר בצעדים קיצוניים, אך סימנים שונים לכך, שיש להם משמעות בעולם הכדורגל שלנו, כבר נתגלו והם מדברים בעד עצמם. בעבר זה לא קרה לו. אי ההצלחה האחרונה הביאה לפיחות במעמדו. אמנם אין מדובר ב„פיחות רשמי", אך בכל זאת הוא כבר קיים.

זה החל לפני המשחק עם בית"ר ירושלים. המאמן שוייצר ביקש כמות מסויימת של כרטיסי הזמנה, בנוסף לכרטיסי המינוי שקנה. התשובה לבקשתו היתה: „תקבל רק שני כרטיסים לשער ג' – והיא לא מצאה חן בעיניו. למחרת המשחק, ביקש שוייצר החזר כספי בעד 10 כרטיסים שקנה וחילק למקורביו. פניו הושבו ריקם. לתשובה זאת לא הורגל המאמן הותיק, הוא נאלץ לספוג בעצמו את ההוצאה הכספית, המגיעה ליותר מ־200 ש"ח.

בנוסף לכך, עומד שוייצר לשמוע בימים הקרובים גם ביקורת. מנהלי אגודת הפועל ת"א מאוכזבים מהתוצאות, וזאת לאחר שכל בקשותיו של המאמן בתחילת העונה, נענו בחיוב – וגם עלו כסף רב למועדון. המדובר בהוצאה הכספית הגדולה על רכש שחקנים, שלא הצדיקה עצמה והוצאות דומות.

אכן, שוייצר נקלע למצב שלא היה מורגל אליו בעבר.

בעלי עסקים — בהנהלת מכבי ת"א

במכבי ת"א עומדים לחול שינויים. הכל פרי יוזמתו של יו"ר האגודה, אלדד בוקשפן. ועד האגודה, המורכב מותיקי המועדון, הסכים להתפשר ולמנות גוף ביניים, שיקרא הנהלה. גם יצחק כספי, יו"ר מכבי ישראל, נתן הסכמתו לכך, לפני שנסע לדרום אמריקה.

הנהלת אגודת מכבי ת"א, תורכב בעתיד הקרוב מבעלי עסקים המקורבים לבוקשפן, ביניהם יהיו דויד סורמן, צבי פלדה ודני לאוסר. באמצעות גוף זה, אמור בוקשפן לשלוט על המתרחש בכל ענפי הספורט במועדון.

נודע, כי הצעד הראשון יכוון כלפי מחלקת הכדורגל. האוטונומיה של המחלקה, תבוטל. זה צעד משמעותי מאד. כל הוצאה כספית, או חתימה על חוזה, יובאו בעתיד לאישור מוקדם של ההנהלה.

ביטוי כזה של אי אמון, ברומה לאי האימון במחלקת הכדורגל, עומד להקיף בעתיד הלא רחוק גם את שאר ענפי הספורט. הקמת ההנהלה היא צעד פשרה, לאחר שלא עלה יפה הרעיון לבצע שינויים בועד האגודה.

יבוא מהגדה — לקבוצות ערביות

כמה קבוצות ערביות, ממתינות להחלטה צפויה בהתאחדות לכדורגל, לפיה מותר יהיה להן לייבא שחקנים זרים לישראל. בדעתן להביא כמה כדורגלנים כאלו, המשחקים בקבוצות בגדה.

יודעי דבר טוענים, כי יש כבר הסכמה לכך מכמה שחקנים בשטחים, בשומרון וכחבל עזה, שהשקל הישראלי מוצא חן בעיניהם.

יחד עם זאת נודע כי גם הפועל כפר-סבא מחפשת לחזק עצמה בשחקן ממוצא ערבי. לשם כך כבר ערכה מבחן לשלושה כדורגלנים, אך הרמה שהם הפגינו לא הצדיקה צירופם לסגל הקבוצה.

הסיבה לחיפושים אלו היא כלכלית. בכפר-סבא סבורים כי הופעת שחקן ערבי בשורותיה, תגדיל את ההכנסות – וזאת מאחר שהעיר מוקפת כפרים ערביים מהמשולש, וזה מקור חדש לקהל רב שיבוא וודאי לעודד שחקן שמוצאו משם.

התנאים הקשים שרק יעודדו יבוא מאמנים

לפני שבועיים כתבתי במדור זה כי לא יהיה מנוס מלייבא מאמנים זרים. הסיבות שמניתי היו מקצועיות וכלכליות. נראה, כי המאמנים הישראליים, בהתנהגותם, רוצים לחזק את טיעוני.

הדוגמה הבולטת של השבוע האחרון שייכת למאמן בניהו מזרחי. קבוצת הכח מכבי ר"ג, ביקשה ממנו להחליף את אהרון קפיטולניק, ממנו נפרדה. כן חור השיב בחיוב. התנאי שהציג: שכר חודשי של 2000 דולר. כל זאת, לאחר שבמכבי יפו הוא קיבל שכר של 1000 ש"ח. ברור שהדרישה נידחתה.

מאמנים ותיקים מבן־חור מזרחי, שגם תרמו יותר ממנו לכדורגל – ביצחק ויכיקר, מיקי שיינפלד ודני נוימן – הציגו דרישות נבוכות יותר, לפחות כ־500 דולר. אך גם דרישות גבוהות אלו נידחו, מאחר שקבוצת הכח, המוכרת 200 כרטיסים בממוצע למשחק ביתי, איננה יכולה לשלם סכומים כאלה כשכר למאמן.

למעשה, גם שאר המאמנים הורידו מעט בדרישותיהם הכספיות. יחד עם זאת, גם בסכומים הנדרשים עדיין ניתן להביא לישראל מאמנים מהגוש המזרחי – רומניה, בולגריה ויוגוסלאוויה. אצל מאמנים מיובאים כאלו, האימון יהיה עיסוקם היחיד שלא כמו אצל המאמנים בישראל, שיש להם עיסוקים אחרים ורובם עובדים, למשל, כפקידים.

כאשר ייובאו מאמנים זרים, אף קבוצה לא תהיה תלויה עוד במאמן ישראלי שדורש שכר גבוה, למרות שנסיונו מצומצם: ניהול כ־20 משחקים בליגה הלאומית והעובדה שלא שיחק כלל בליגה בכירה.

מיין זליג' עבודה

נוטקו וולב, המאמן הבולגרי של מכבי יפו, מזכיר את גיבורו של וודי אלן: סבא טוב לב שיכול לתקוע מקל ברגע הלא צפוי ביותר, תערובת של „דוביד" שוייצר ועמנואל שפר, קצת רס"ר והרבה מחנך ■ הספציאליטה שלו: להציל קבוצות מירידה ■ עכשיו הוא שוב כאן, לאחר 23 שנה

שאול לילוב

לקחנו אותו ל„מאצ'י", מסעדה באריקאנית אתיתית ביפו, לא הרחק מן האיצטדיון. בפעם האחרונה שנוטקו וולב הגיע לארץ, איצטדיון עדיין לא היה, אבל מאצ'י היתה. במנה ראשונה, וולב לא הזמין מרק עקבבה או מרק רגל, אלא רק „גרווז'ני קבאב" – בעברית היפה: קבאב "עצבני" ובעברית עוד יותר היפה: קבאב חריף. מנה עיקרית, גרווז'ני קבאב. קינוח, גרווז'ני קבאב. קליש איינשטיין, היו"ר, פסח הפעם על ברכת המזון ופתח כהרגלו בסליבוביץ' ובציר 70', המשובה מכולם, אבל נוטקו הסתפק בסטרייט סודה. בבולגריה, זה הרי ידוע, מאמני כדורגל אינם נותנים עינם בכוס.

את הטסט הראשון עבר נוטקו,59, בהצטיינות יתירה: ביקשנו ממנו – ככה, בשביל לראות אם הגיל השפיע – להיזכר בשמותיהם של אחדים מהשחקנים שהתאמנו אצלו ביפו, באותה עונה רגולה ומהוללת, עונת 1964 הבלתי נשכחת. שניים־שלושה שמות היו מספיקים, אבל נוטקו הרים את הכפפה ופלט בצרור מדוד את ההרכב המלא, איש איש לפי תפקידו, ממגן ועד חלוץ, כולל מחליפים: ציון דגמי ואהרון לוי ומוצי ליאון וצ'וצ'קו וקצב וצפדיה ובוכי קלמי ובלפור וכושי ובוחוס ואשכנזי ופיטל ו....

תוך שנתיים למקום ה־2

„יש נקודות – מאמן טוף. אין נקודות – מאמן לא טוף", נזכר וולב, בעברית המפתיעה שבפיו (ואשתו יהודיה), בפתגם אלמותי שתופש בכל מקום בעולם וביפו על אחת כמה וכמה.

וולב בנה לעצמו במשך השנים מוניטין של מאמן, שהספציאליטה שלו היא להעלות קבוצות ללאומית – ולהציל אחרות מנשירה לליגות נמוכות. ליפו הגיע בעונת 63', אימן שנתיים וכבר בעונתו השניה הצעידה למקום השני אחרי האלופה, הפועל ר"ג. מאוחר יותר עקר להפועל ירושלים, הציל גם אותה מירידה – ושוב הביאה לסגנות בעונה שלאחר מכן. וולב יכול היה להמשיך, אלא שעם פרוץ מלחמת ששת־הימים ניתקה בולגריה את יחסיה הדיפלומאטיים עם ישראל, והוא נקרא לשוב הביתה.

נוטקו וולב הוא מזיגה מיוחדת במינה בין הכאריזמה של „דוביד" שוייצר, המסבירות המיליטאנטית של עמנואל שפר וטוב הלב של זאב'יק זלצר. גבות עבות, קרחת כורידית, שכבר מתקדמת אל שיפולי הראש, ועיניים טובות. יש לו לוולב. לא, הוא לא דיקטטור. אבל גם לא פראייר. איך שהוא נראה סבא טוב־לב, ככה יוכל לתקוע לך את המקל ברגע הכי פחות צפוי. נסה ותראה. ככה הוא, באמצע, כמין „זליג" וודי־אלני שמתאים את עצמו להומר הקיים. אם שחקן ראוי לכך, ינהג בו בחומרה. שחקן שמגיעה לו מילה טובה, יקבל אותה בלי בעיות. לפי הגדרתו־שלו, וולב הוא קצת רס"ר והרבה מחנך. ידע אישי הינם: מהר מאד ילמד וולב, שביפו אסור להיות מחנך, כי ביפו כולם כבר מאומנים בקיצוץ כנפיים של מי שמתיימרים עצמם מחנכים דגולים. על רקע המנטאליות צוות השחקנים הנוכחי, גילויי אנושיות בסיבוב מתפרשים מייד כביטוי של חולשה, ואז עליך מהר מאד, כשם שטיפסו על בוזהור כשם שעלו על צ'וצ'קו לוי. זוהי המציאות.

נוטקו וולב זוכר עברית מלפני 20 שנה: „יש נקודות – המאמן טוף, אין נקודות – המאמן לא טוף" (צילום: עדי אבישי)

כך נוצר־חודש הקשר

הקשר עם וולב נוצר ביום בו התפטר בוזהור מזרחי. ההנהלה ביקשה ממוזה מוסאצ'ו, הנמנה עם חבר הנאמנים של האגודה, ששהה בסופיה לרגל עסקיו, להיות איש הקשר עם וולב. וולב שימש באותה שעה מאמן־על המפקח על עבודת כל המאמנים בבולגריה. ואסיל ספאסוב (שגם הוא אימן את יפו בעבר – ש.ל.) שוחח עם וולב והודיע שיש סיכוי טוב. הכלה הסכימה מייד, ולא נותר אלא להשיג אישור עבודה בחו"ל מסוכנות אינטרספורט, המייצגת 20 מאמנים בכירים ובני מזל, המקבלים אישור לעבוד בחו"ל והזדמנות להשתכר יותר מ־400 לבה בחודש (שווה ערך ל־400 דולר, כיפליים מהשכר הממוצע במשק הבולגרי). יומיים לאחר מכן הכל כבר היה סגור.

במונחים ישראליים, וולב איננו המאמן הטוב ביותר בארץ. לכל היותר, המאמן הרביעי הטוב ביותר. אבל שתי עובדות מהפות על כך: שכר חודשי של 1,500 דולר (ולא כולל אחזקת דירתו, בבת־ים) והרקורד העצום שלו כמפקח־על, הבכיר ביותר באיגוד המאמנים בבולגריה, תפקיד דומה לזה של יוסל'ה מירמוביץ' אצלנו – רק עם יותר שיניים.

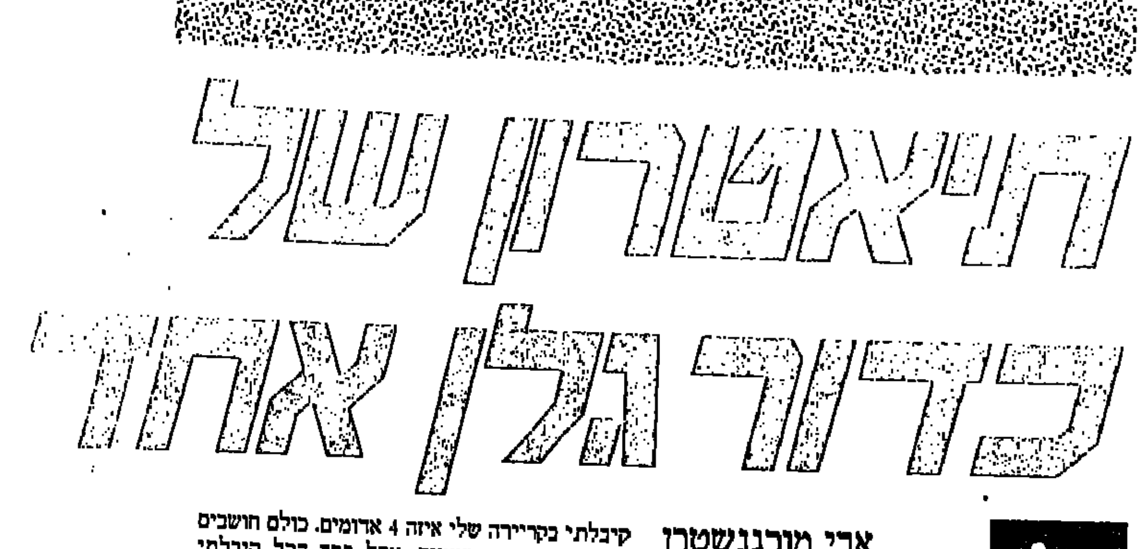
המצוקה היפואית המסורתית

וולב טרם גיבש לעצמו תכנית עבודה ביפו: „הכל תלוי בחומר השחקנים שיעמוד לרשותי". לא בטוח שאת תפישת העולם של המודל שלו – ספ פיונטק, מאמן נבחרת דנמרק במונדיאל האחרון – יצליח ליישם במסגרת המוגבלות הטכנית הבסיסית של החומר שאיתו יעבוד, אבל לנסות מותר. מדינה דמוקראטית.

תמונה מהאימון הראשון בהדרכת וולב: ברדיוס האמצע, חבורה יגעה מתנהלת בכבדות אחר צעדיו של משה אוננה, הסטוריה מפוארת בפני עצמה. בשוליים, נוטקו מציב כדורים לתירגול סטארטים וסלאלום. יש משהו נוגע ללב במצוקה היפואית המסורתית, ב־S.O.S המסורתי, הנואש, לאמא בולגריה, במאמן הסמכותי שנחלץ לעזרתה של שלוחה בולגרית קטנה, שאינה מתה לעולם, ברצון הכמעט־אובססיבי לשמר עוד קצת מהגחלת שכבר כבתה מזמן.

ניכר בו, בנוטקו, שעלה על המטוס במעין מחווה אצילית שיכול להרשות לעצמו רק מי ששיא הקריירה שלו כבר הרחק מאחוריו, ועתה, כאקורד סיום אבירי, הוא פה.

שב איתנו כאן, נוטקו. ■

תיאטרון של כדורגלן אחד

אבי מורגנשטרן

בבית, נראה יצחק מימוני כמו התגלמות הילד הטוב: בגדים שחורים, שרשרת זהב ביד ועל הצוואר. יושב לו מכווץ בפינת הספה, רגל על רגל. רגוע. מדי פעם מצית סיגריה. מדבר לאט, לא ממהר כמו במגרש. הוא גם לא מקלל, יורק, או רץ להרביץ למישהו. עכשיו הוא מנסה לישם במגרש גם את השלווה של הבית.

היום הוא אומר שבשנתיים האחרונות, די הצליח. הרבה בזכות ניסים בכר.

אבל כשמימוני מדבר על הצלחה, זה כמובן יחסי. הרי אף אחד לא חושב שיפסיק לרוץ לעבר השופטים, לא יקלל מדי פעם אנשים שעומדים על קו האורך, ויוותר על התענוג להקפיץ את הקהל בתנועה שלא מומלצת על־ידי משרד החינוך. מימוני כבר סמל – סמל פרובוקטיבי, ליצני. אחד, שהכדורגל מהווה אצלו הצגת תיאטרון. מימוני מרגיש כל פעם מחדש כאילו הוא בפרימיירה.

מושך אש

יצחק מימוני. כבר בן 30 פלוס. עכשיו רק מתחיל לתפוס איך נראה כל השנים תחת זכוכית המגדלת של התקשורת. טיפוס שאוהבים לשנוא. למרות שהמיטען הלוגי של המשפט סותר את עצמו – במציאות, זה היה נכון. אוהדים, שחקנים, שופטים, עסקנים, עיתונאים, שלחו לעברו צרורות. כי מימוני, מטבעו, מושך אש. לפעמים אש כבדה.

תמונות מהארכיון:

● מימוני במדי הפועל רעננה. „להפועל רעננה הגעתי אחרי מלחמת יום כיפור. לא הצלחנו לעלות מליגה א' לליגה ב'. אחרי שנה, החלטנו שחייבים לעלות, אבל שוב נשארנו בליגה א'. ואז התחלתי להיכנס לעצבים. כשעלינו לבסוף לליגה א', כבר הייתי קצת מפורסם – ושחקנים שמרו אותי חזק. היו מציקים לי בכל מיני דרכים. יורקים, מקללים, בועטים . גם האוהדים ישבו על הקוים והיו זורקים עלי כל מיני דברים. פעם, היה לנו משחק צמרת. שחקן אחד עיצבן את אדיר שמיר קילל וצבט אותי. כשיצא הכדור החוצה, רצתי להביא אותו וכמקביל הבאתי גם קרש והכנסתי אותו מתחת לחולצה. רציתי לסגור איתו חשבון. אבל מנהל הקבוצה, רץ אלי ותוך שניה הוציא מידי את הקרש ונתן לי סטירה בפרצוף."

בשנים ששיחק בהפועל רעננה, חילק את הזמן בין היציע לבין המגרש. לא חשש במהלך המשחק לקפוץ מעבר לספסלים כדי לסגור חשבון עם אוהדים. לפעמים, עשה זאת גם אחרי המשחק. אבל זה לא היה רק ברעננה. מסתבר שגם בכפר־סבא המשיך מימוני לממש את עצמו.

● עוד תמונה מארכיון המערב הפרוע של מימוני: „במשחק הראשון של כפר־סבא, אחרי שזכתה באליפות, שיחקנו בכלומפילד. מחזור ראשון, נגד מכבי ת"א. הקוון הרים את הדגל נגדנו ואני צעקתי לו: 'אתה רואה רק דברים לטובת מכבי'. הוא ניפנף לשופט פרוסט וקיבלתי צהוב. אמרתי לקוון: 'את החשבון אסגור איתך בסוף המשחק'. בתקל הראשון שעשיתי, הוציאו לי כרטיס אדום. יצאתי בסוף המשחק בליווי שוטרים. בסך הכל קיבלתי בקריירה שלי איזה 4 אדומים. כולם חושבים שהורחקתי המון פעמים, אבל בסך הכל קיבלתי אותם ברצף."

ילד עצבני

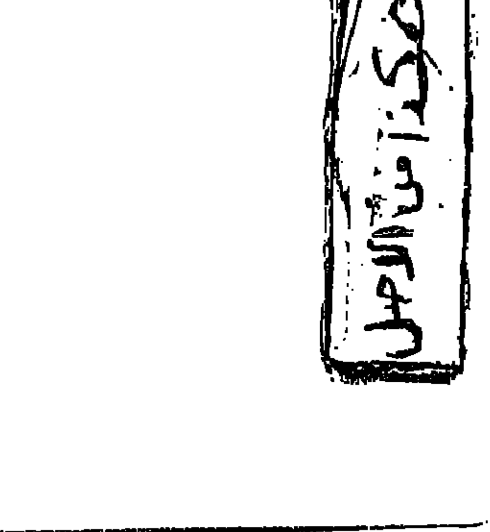
נולד בבאר־שבע. בן 14 נסע ללמוד במכמורת. התגייס לצה"ל ושירת בסטי"ל. בנבחרת חיל הים, נתגלה למעשה, לראשונה. שמעון שנהר חשף אותו. לפני שהגיע לרעננה, עוד הספיק לשחק בנוער של באר־שבע. כבר אז היה נקרין. ילד עצבני.

„כבר אז 'כיסחו' אותי יותר מדי. עזבתי את הפועל השלושה באר־שבע". בעונת 79־80' עבר לכפר־סבא. יצא משם לעונת גלות ברמת־עמידר. לא היה הכי מבסוט. גם בכפר־סבא התגעגעו אליו – לא להתנהגות שלו. כי מימוני לא משגע רק את היריב, מכניס למתח, לעצבים, גם את הקבוצה שלו. הפה שלו לא מקבל קונטרול חשיבה. מה שיש לו לומר, יוצא. בלי סינון.

דוגמה: כששיחקה הפועל כפר־סבא עם מכבי חיפה, בחצי גמר גביע המדינה, היה המשחק חם ומימוני, בשלב מסויים, הגיע עד מנהלי מכבי חיפה וצרח לעברם: „נתנו לכם את משחק האליפות, הפסדנו לכם בכוונה 5–1... ותראו מה אתם עושים לנו". מנהלי חיפה היו בהלם. גם מנהלי כפ"ס החליפו צבעים בתדירות גבוהה. אחרי המשחק רצו להעיף אותו לכל הרוחות. נמאס להם. אבל „מיליון שיכנועים של אוהדים ועסקנים השאירו אותי בקבוצה".

עתה הוא יודע שאסור לו לעזוב את כפ"ס. שם כבר התרגלו ל„לונאטיק" שכמותו. יודע שיהיה לו קשה להתאקלם בקבוצות חדשות.

אגב, ההסבר שלו לפליטת הפה האומללה ההיא, מתורצת כך: „השחקנים שלהם לא שיחקו הוגן. אוסמו כיסח וירק כל הזמן. ברוך ממן קילל ועיצבן את גדי מרגון. אני שחקן ותיק ולא יכול לראות שעושים ככה לשחקנים שלנו. הם חברים שלי. הרגשתי צורך לעזור להם". חבר לעת צרה.

יצחק מימוני, בשיא הטבעיות שאל: „רוצה שאצטלם בעירום" (צילום: עדי אגישי).

המהומה בגביע

בעונה שעברה שיחקה כפר־סבא מול מכבי חדרה בגביע המדינה – ונוצחה. רבים ראו בכך סנסציה גדולה. מימוני ראה בכך כשלון. ישב בחדר כמו שאר חבריו ואכל את עצמו. לפתע, נכנסו צלם ועיתונאי. קפץ מכיסאו וביקש שייצאו. חבר הנהלה אמר לו: 'שב בשקט'. אבל כשמימוני עצבני, אתה יכול לדבר רק עם השמש. דחף בכח את השניים. קמה מהומה, בעקבותיה מצא עצמו על הספסל. הרגיש שהקריירה שלו הולכת להיגמר בפינה.

העונה מקווה מימוני שהולך להיפתח בשבילו דף חדש. יודע שכולם עדיין רואים בו ליצן. מימוני בשביל רבים הוא מעבר לשחקן כדורגל – אמן ה„שואו־ביז". מכניס את המשחק לקצב אחר. לא תמיד בצורה הוגנת. ואוהדי היריב מחפשים אותו. מקניטים אותו. רוצים להוציא אותו משיווי המשקל המעורער שלו.

עד עכשיו זה היה קל. עכשיו, כמו שהוא אומר, יש לו פסיכולוג על הקוים. קוראים לו ניסים בכר.

הרומן עם המאמן בכר החל כמו כל דבר אצל מימוני ברגל שמאל. „בעונה הראשונה שלו בכפ"ס, בא בכר והשפיל אותי. עד אז, הייתי כוכב והוא עשה אותי לשחקן מן השורה. היה יורד עלי לפני כל השחקנים והוריד אותי למינוס. זה השפיע עלי לרעה. אבל בשיחות בינינו אמר לי לשנות את התרבות שלי. שזה הצ'אנס היחיד כדי להיות שחקן טוב באמת. והוא צדק. אין ספק.

כבר לא תיאטרון

„היום אני מחזיר לו על המגרש את התורה שלי. היום, אני כבר לא עושה תיאטרון כמו שהייתי בעבר. היום אני מתרכז רק בכדורגל. ניסים לימד אותנו שצריך לתת לקהל כדורגל פשוט ויפה. לא מרשה לנו לעשות דברים מעבר לזה. אחרת זה לא יצליח. עובדה: אנחנו רצים קדימה.

„כבר בשנה שעברה, הייתי יותר מאופק, בזכותו. ניסים בכר לקח על עצמו דבר גדול – הוא לקח את מימוני הפרובוקטיבי ועשה אותו לשחקן כדורגל. עד היום הייתי זוכה לחשיפה בתקשורת בזכות דברים שליליים. היום אני זוכה לחשיפה, רק בזכות הכדורגל. וזה למעשה העיקר. הבנתי, שכל הדברים שעשיתי רק פוגעים בי מבחינה כלכלית ומקצועית. כשישבתי בחוץ, זה פגע קשה בכיס שלי. ואני חי למעשה רק מהכדורגל. אין לי עוד הרבה שנים להיות בצמרת. כך שהבנתי, שהעונה הזו היא עונה קריטית מבחינתי. כמו שעודד מכנס אמר שזו עונה קריטית מבחינתו, אחרי כמה עונות שפל, כך זה גם בשבילי. ואני חושב שעד עכשיו זה הולך יופי. היום אני מתמודד עם צעירים על המקום בהרכב ולכן חשוב שאני אתרכז בעיקר. עשו לי המון שיחות אישיות ועובדה שזה עזר".

שופטי הכדורגל עדיין לא הוציאו לו העונה אדום. בינתים רק צהוב אחד. בעבר חיפשו אותו בנרות. „שופטים היו מחפשים אותי כל משחק. אתה יודע למה? – כי בתחילת הדרך עשיתי הצגות ובגללי הרחיקו שחקני הגנה, עד שהבינו שאני זה שעשיתי פוזות. אחרי זה, רצו לנקום בי. היום אני לא רב עם השופטים. בשבילי זה קדוש מה שהם מחליטים. אולי אני לא מסכים עם כולם, אבל הם הקובעים. פעם הייתי בא אליהם עם ידיים וצורח בלי חשבון. היום אני אומר להם: 'בבקשה' וככה אני קונה אותם. צריך לדעת איך להתנהג איתם".

רוצה לחנך

עכשיו אתה פוחד משופטים?

מימוני: „אני לא פוחד משופטים. אני לא חושש לומר דברים שיש לי על הלב, למרות שהשופט הוא הקובע. אם שופט מסביר יפה שלא כדאי להתווכח עם הקוון, אני מבין את זה ומקבל. אבל יש שופטים, בעיקר ותיקים כמו פריד ושיינר, שמחמירים. איך שעולים על המגרש הם אומרים לך 'תיזהר שלא נרחיק אותך'... 'אתה תגמור אצלי בחוץ'. זה ישר מכניס אותי לקריז. זה שורף אצלי פיוז ואני מאבד את העשתונות. אני יכול לרוץ לקוון ולומר לו מי אתה בכלל, אין לך מושג..."

מימוני מורל 87', רוצה להיות מחנך. מהניסיון הוא יודע, שהמסלול שהלך בו היה זרוע מוקשים. מדי פעם הוא עלה עליהם. עכשיו רוצה להטיף לדור החדש איך לנהוג.

מונולוג סיכום: „היום אני מצטער על מה שעשיתי, כי אני מסתכל על שחקן ששמר עלי ובגללי קיבל צהוב או אדום וזה כואב. כי הוא בעל מקצוע כמוני, ובגללי מפסיד כסף. היום אני מתנהג אחרת וגם המגינים של היום הם פחות כסחניים ממה שהיו בעבר. משחקים חזק, אבל הוגן. פעם שברו רגליים בלי חשבון. היום אני עוזר אפילו לשחקני היריב לא לקבל צהוב. במשחק נגד הפועל פ"ת, פגע כי אלון חזן כמה פעמים וכשבא השופט, הרחקתי את חזן מהמקום – שלא יקבל צהוב. הצעירים של היום, צריכים ללמוד ממני לא לקבל צהוב. אני מקווה שעכשיו אני מחזיר חלק מהטעויות שעשיתי בעבר. אם הייתי יכול לגלגל אחורה את השנים, הייתי בוחר בדרך אחרת. פעם היו זורקים עלי חפצים ואני הייתי מחזיר. היום אני שחקן שקט, יחסית. אני חייב את זה להנהלה, לשחקנים למאמן ולאוהדים של כפר־סבא".

למה בעצם היית עצבני כל השנים?

מימוני: „זה היה כתוצאה מעבודה או בעיות כספיות בבית. אם אתה לא גומר חוזה ומקבל קצת כסף, אתה מתעצבן מזה וזה מכניס אותך לקריזה. בבית, אחרי נצחון או הפסד, אני לוקח סיגריה ונרגע. לא מוציא את זה החוצה. אבל אם מוציאים לי אדום או צהוב, אי אפשר לדבר איתי. אני בטירוף. כולם בבית יודעים את זה".

לשרוף שטחים

השנה גם התחליף תפקיד. משחק בקישור. יש לו הרבה שטחים לשרוף והוא עושה זאת בשמחה. מוציא את האנרגיה למען הכדורגל ולא למען ה„שואו". אבל כמובן שליצן, נשאר כזה עד סוף הקריירה. אחרי התיקו נגד בני־יהודה, כשאמרו לו שבני־יהודה שיחקה בהרכב חסר – ענה מימוני בשיא הרצינות: „גם אנחנו שיחקנו בהרכב חסר. אבא שלי לא שיחק...".

מקווה לזכות השנה בתואר האליפות או בגביע. על תואר השחקן ההוגן הוא מוותר, מראש... כדורגל הוא ישחק עד שהאויר יגמר לו. „אני מתכוון לשחק עוד הרבה שנים. אני אפילו ארד לליגות נמוכות, כדי לשחק, אם פוגל משחק בגיל 39 – גם מימוני יכול בקלות."

עכשיו, עדי אגישי, הצלם שלנו מבקש ממנו להצטלם בתוך האמבטיה ומימוני, בשיא הטבעיות, שואל: „אתה רוצה שאהיה ערום?..." ■

כששיחק פעם ברעננה – מישהו במגרש עיצבן את יצחק מימוני; הוא יצא להביא כדור חוץ, וחזר עם קרש מתחת לחולצה, לסגור חשבונות ■ מימוני, ליצן כדורגל, עובד השנה קשה כדי לשבור את תדמית הטרבל־מייקר הדבוקה אליו ■ הרגיעה היחסית (כהגדרתו) שלו העונה, מתבטאת גם בתפוקה שולית עולה על המגרש ■ הצלחותיה של כפר־סבא, ושל מאמנה נסים בכר עמה ועם מימוני („הוא הפסיכולוג שלי") – מספקות את הקבלות

שבוע ספורט

רוני רוזנטל בבריז'

רוני רוזנטל, „האיש שלנו" באירופה (לעומת מוטי איוניר „האיש שלנו על הספסל האירופי"). נולד: 4 באוקטובר 1963. מזל: מאזניים. במדים הירוקים של מכבי חיפה רשם 138 הופעות־ליגה, 37 שערים. 19 הופעות בנבחרת. במדי בריז' הבלגית, קבוצתו הנוכחית, הספיק כבר להבקיע 5 שערים־ליגה, שני שערים בגביע אירופה, חמישה שערים נוספים, לרבות הגביע הבלגי.
השבוע חזר שם לפעילות, לאחר שנעדר זמן־מה מן ההרכב – ולא משום שהיה חלש או פצוע.
(צלום של „גאמא", מיוחד ל„מעריב")

ארבל, השידור שלך

הזכרון החזק ביותר השמור במוחו של יורם ארבל, שדר פול־טיים־ג'וב, הוא ליל הפוגרום באיצטדיון הייזל בבריסל ◻ שם הוא היה בעלטה תיקשורתית מוחלטת, מאוד לא אופיינית לו ◻ לא ישכח כיצד נאלץ להשתמש בדיווחיו של גורדוס מתל־אביב ◻ על החיים כשדר ספורט וג'ינגלים, על האהבה לספורט, על החיבה לאורלי יניב, על המחשבות על ערוץ שני ◻ עושה רושם שיורם ארבל נהנה מהדרך בה הוא מתפרנס

אלי קמיר

לא היה אפשר לדעת מה קורה. זה היה הרג. עשרות נלכדו, מאות פגעו, השחיתו ושברו. מתא העתונות לא ראו מאומה. הוא, ישב ליד המוניטור. ניסה להבין מה הולך. ראה לפניו אנשים, הרבה אנשים. הבין שמחוץ לתא מתרחש משהו.

ההיגיון חייב אותו לקום מהכסא. ללכת ולבדוק מה קורה. ההגיון. אבל ירושלים היתה על הקו. „החוק שידור", ניתנה ההוראה. החזיק. יתכן שצריך היה להחזירו, אך לא ידע אם יש מי שיקבל. 50 דקות דיבר, כמעט ללא מידע. פשוט לא היה ממי לקבל אותו. אבל המידע הגיע – מ„קשכנו" מיקי גורדוס, שקלט משדרי רדיו שהיו במקום. ואז היתה הטעות. עם ישראל שמע אותו אומר מאיצטדיון „הייזל" בבריסל: „מיכאל גורדוס מוסר לי, שמה שקורה באיצטדיון הוא זה: ...

לא סתם טעות, כזאת שנותנת את האות ל„עליהום רבתי" של הציבור והתקשורת „צמאת הדם". הוא, כבר אמר את מה שאמר. וזו היתה אמת, אמת שעלתה הרבה. אמת שהיא עתה הזכרון הגדול ביותר ב־עשרים וחמש שנות קריירה.

זמן מתוקצב

יורם ארבל. שדר הספורט מספר 1 של הטלוויזיה הישראלית. האיש שמביא לסלון שלנו את דייגו ארמאנדו מאראדונה וקוין מגי. האיש, שהקול שלו מהמגרשים, כל כך חסר לרבים בתקופה האחרונה. נולד בשביל העבודה הזאת. מרגישים את זה מיד, גם ללא מסך – מספיק פנים אל פנים. יודע להשתמש במילים, אבל קודם כל באוקטבות גבוהות. זה המפתח, לפחות לדירו.

לראיין אותו זה בערך כמו לכתוב עבודת מחקר. עוד פגישה ועוד פגישה. הזמן מוקצב אצלו, גם כשלא משדר מהמגרשים. „מצטער, אבל אני מוכרח לרוץ ללמוד על שחקני זאראר, שמגיעים מחר בערב". אחר כך „מצטער, אבל עלי ללמוד כיצד לבטא כיאות את שמותיהם של האיטלקים ממילאנו", הוא מסביר ומתנצל כאשר ביטל אחת מהפגישות שקבענו.

אוהב לשדר. גם היום, אחרי שנים רבות כל כך מול המיקרופון והמצלמה. „ליבי משתובב כשאני משדר". הרקורד שלו: אולפן, ליגה לאומית, גביע אירופה, גביע עולמי, אולימפיארה. הכל עוד מדבר אליו. גורם לו להתרגש: „אני מתרגש לפני כל שידור. כששומע את המילים: 'ארבל, השידור שלך', הדופק גובר ודרגת הריכוז שלי מגיעה למקסימום. לפעמים צועקים לי 'לשבת' כי אני מתרומם תוך כדי התלהבות".

> ## מקרר לאסקימוסים
>
> **לבד מהעיסוק בטלוויזיה, יש ליורם ארבל עוד עבודה: קריין בשידורי פרסומת. בערך, כל ג'ינגל שני בא מהגרון שלו. נחשב למומחה בשטח זה. מוכר בקולו בנק, מקרר, אבקת כביסה, לוח של עיתון וגם חיתולים.**
>
> **אוהב את זה. אולי לא כמו את הספורט, אבל משקיע בכך זמן, הרבה זמן.**
>
> **„אני קריין פרסומת טוב מאוד. בקול שלי, אני מסוגל אפילו למכור מקרר לאסקימואים".**

אסור לרמות

הוא לא מרגיש חוזר על עצמו. גם כשמדובר באותו מגרש, אותם שחקנים ואותו כדור. „המילים אולי חוזרות. גם הבחול של צייר, חוזר. השאלה באיזה גוונים ובאיזו צורה הוא משתמש בכחול הזה. לי יש עושר של שפה שאני משתדל לשפר אותה כל הזמן".

נתקל גם במשחקים משעממים. כאלו, שהצופה עם היד על המתג, רק מחכה לתת את הלחיצה ולהאפיל את המסך. במקרה זה, יש לו ויכוח עם כמה עמיתים. טוען, שלו אסור לרמות. צריך לתאר בדיוק מה שקורה. „אין לי בעיה לשחק תפקיד של נהנה, אבל אז אעמוד באור מגוחך כלפי הצופים. אם אני משדר משחק שאין בו התמודדות ספורטיבית, אני

מנסה לעניין את הצופים בזויות אחרות. כמו למשל, לראות קבוצה טובה ומבצעים מרשימים, שלא כל יום אפשר לראותם".

תמיד רצה לשדר ספורט. כבר בגיל 19, כשהתיישב לראשונה מול המיקרופון כשדר רדיו צעיר, נתנו לו לשדר תכניות מוסיקה, ספרות, חדשות – בעצם כל מה שניתן לעשות ברדיו תודות למיתרי גרונו של האדם. אפילו קרא את פרקי היום בתנ"ך. אבל לא ספורט. עד גיל 30, דחו אותו. האמת, שלא עשה מאמץ גדול להשתלב בספורט. ב־72' לקח אותו דן שילון לטלויזיה ומאז הוא שם. רק שנה אחת, נעדר – כשנסע ללמוד בקורס טלויזיה בארה"ב.

יורם ארבל: „אם זה היה תלוי בי הייתי מוסיף עוד כמה תוכניות ספורט ללוח השידורים השבועי". בתצלום למעלה: ארבל (משמאל) עם משה ויינקרנץ: „שדר טוב הוא אמן". (צילם: עדי אבישי)

דוגמאות מחו"ל

בארץ הוא משדר הכל, בעיקר כדורגל וכדורסל, שני הענפים הפופולריים ביותר. אין לו בהם בעיה. אינו מרגיש שהשידור לא מקצועי. דוגמאות: בארי דיוויס מה־B.B.C שמשדר, לדבריו, כדורגל וגם טניס (לעתים). או דייויד קולמן המשדר כדורגל ואתלטיקה ועוד רבים אחרים. לדעתו, שדר טוב חייב לדעת לשדר אירועים מיותר מענף אחד. „הצופה איננו מצפה ממני שאהיה שחקן כדורגל. גם בשביל כדורסל לא צריך עבר על הפארקט. אפשר לשדר כדורסל גם עם 1.70 מ'".

שלא תהיה טעות: ליורם ארבל יש זיקה לספורט וגם עבר ספורטיבי לא צנוע. בשנות ה־50 שיחק כדוריד ותקופה מסויימת גם כדורגל. כשלב מאוחר יותר, עבר לעסוק באתלטיקה והיה מטיל כידון מצטיין. לראות ספורט היה חלומו, גם לא במסגרת העבודה. „נולדתי מול המגרש של מכבי פ"ת".

מעיד על עצמו שיש לו הרבה ביקורת עצמית. שואף לשלמות. עושה שוב ושוב את עבודתו, עד שהכל מסתדר. רוצה לשמוע ביקורת, אפילו מעודד אותה. העיקר שתהיה ללא רוע לב. אומר לאנשים מה הוא חושב עליהם. לאנשים מסויימים קשה לעבוד איתו, לאחרים קל. „יש לי נטייה מגעילה לנסות ולהשפיע על אחרים מהפדאנטיות שלי".

המוטו שלו

נקדימון רוגל, איש הרדיו הותיק, הגדיר פעם את תפקידו של השדר: „להעביר את המסר בסמכותיות מלאה מבלי להתנשא על המאזין". המשפט הזה, הוא חלק מהמוטו של ארבל. משתדל להרגיש כמו אחד שיודע מעט יותר מהצופה, וגם זאת משום שקיבל את האינפורמציה קודם לכן. „זה טבוע באופי שלי". מהבחינה הזאת נחמיה בן אברהם ז"ל, שדר הרדיו המנוח שהיה איש הספורט מס. 1 ב„קול ישראל", משמש נר לרגליו. הוא המודל שלו מבחינה עתונאית. למד גם מדן שילון, אלכס גלעדי ואם נרחיק אל מעבר לים, אז לדייוויד קולמן מהבי.בי.סי, בארי דיוויס וג'ון ווטסון, שמורה אצלו סימפאטיה רבה. רואה איך הם משדרים. שומע את הדיבור שלהם ומבחין כמה מילים הם מכניסים למשפט. חשוב מאד הקצב. איך להגיע בזמן הנכון לרגע השיא, מבחינת ההתרגשות.

„אני צריך לדעת באיזו דרגת התרגשות ללוות התקפה מהאמצע כדי שבאזור השער לא אפרוץ בצרחות". בשבילו לשדר טוב, זה קודם כל „צריך להיוולד עם זה". שדר טוב הוא אמן.

כשמדברים על המחלקה שלו בטלוויזיה, הוא מגדיר אותה „קטנה ומלוכרת". לא, אין לו כוונות להתחסר ולספר על מחלקה שיחסי העבודה שלה לקוחים מספירות אחרות לחלוטין. אבל יש לו אנלוגיה מעניינת לעבודה במחלקה: „אנחנו כמו רופאים בחדר ניתוח. לפני הניתוח יש ויכוחים, מתחים ומחלוקות. ברגע שהחולה נרדם – כולם יחד, בשביל מטרה אחת. אצלנו, כשרואים את המנורה האדומה, המודיעה על תחילת השידור, שוכחים הכל".

היחסים עם אורלי

יחסים מיוחדים יש לו עם אורלי יניב. מגדיר אותם „יחסים מצויינים". כבר מהיום הראשון היתה כימיה ביניהם. לא הכירו קודם לכן. עכשיו הם צמד, הצמד של מוצ"ש. בענייני ביקורת הם פתוחים אפילו בצורה בוטה: הוא מבקש ממנה שתגיד כל מה שהיא חושבת. לא מסתיר ממנה גם את דעותיו. היחסים הטובים לא נגמרים בין קירות האולפנים ברשות השידור. אורלי גם אורחת קבועה בביתם של הארבלים בפ"ת.

אם זה היה תלוי בו, היה מוסיף עוד כמה תוכניות ספורט ללוח הזמנים השבועי של הטלויזיה. הליגה לכדורסל, למשל, אינה זוכה לדעתו, לכיסוי נאות. יש אנשים שחושבים אחרת והוא מכבד את דעתם. היה רוכש זכות לשדר בשידור ישיר את גמר הגביע האנגלי בכדורגל, אבל מה שחסר לו באמת זה גמר גביע אירופה בכדורסל. „לא משנה לי אם זה גמר אלופות או קוראץ'", הוא מבהיר, כנראה כדי שלא לסתכן ביחסיו עם אנשי הפועל.

בעית ערוץ 2

בתקופה האחרונה מדברים על ערוץ שני, שיקח מארבל את ההגמוניה הכמעט מוחלטת שיש לו על שידורי הספורט בטלויזיה. ארבל אינו חושש מזה. לדעתו, ערוץ שני רק יביא לשיאים חדשים בשידורי הספורט. ביום שיתנו את האות לפתיחת ערוץ נוסף, יקבל וודאי עוד כמה הצעות עבודה. „תמיד נעים לדעת שעוד מישהו רוצה אותך".

נו, וכבר מתבשל משהו?

„אין תגובה", הוא עונה בחצי חיוך מתחת לשפם שאין לו. ■

> ## פתח ברדיו את מלחמת ששת הימים
>
> נולד ב־1942 בפ"ת, מול המגרש של מכבי, אבל אהד את הפועל. בצה"ל היה זמר בלהקת הנח"ל. בשלב מאוחר יותר, ניסה להתקבל ל„גלי צה"ל" ונכשל. בן 19 החל ב„קול ישראל" ומאז הוא משדר. ב־5 ביוני 1967 בשעה 8.10 בבוקר, פתח ברדיו את מלחמת ששת הימים.
>
> שבע שנים ניגן בכינור, פרט על גיטרה והלחין 150 שירי פרסומת.
>
> היום הוא נשוי למרית, אותה הכיר בארה"ב, כאשר נסע ללמוד ב־76'. הם התחתנו שם ופה. אב ליהונתן בן ה־7 וענת בת ה־5. „אבא מנקר", עפ"י עדותו.
>
> אוהב את מטעמי המטבח הצרפתי, במיוחד פירות־ים. „בשנים האחרונות התלבשתי על דגים". גם מבשל הרבה. נהנה גם מהאוכל האיטלקי ומעט מטעמים סיניים. יש לו ידיים טובות ומרבה לתקן דברים שונים בבית. באחת הפגישות שלנו, היה בעיצומו של תיקון התנור. השעות שלו, הן שעות הערב כשהבילוי מתחלק בין חברים, אשתו או ארוחה טובה.
>
> אם לא היה עושה מה שעושה היום, היה ודאי מהנדס מחשבים. רוצה לכתוב ספר: „יש לי כבר משהו בראש. זה רומן בלשי, ספורטיבי ורומאנטי".

החמישי של מכבי ת"א, כדורסל

רבאים למשחקי מכבי ת"א, כדורסל בהיכל הספורט ביד־אליהו, רואים באחרונה גבר מקריח, לבוש טיפ־טופ, יושב בקביעות ליד אשתו, בשורה הראשונה מאחורי שולחן המזכירות, כולו מתח ועצבים. חי את המשחק ובורח מהכותרות.

מוני פנאן, כיום מראשי מחלקת הכדורסל במכבי ת"א. עד כה הכירו שם את „הרביעיה המובילה" – שמעון מזרחי, יו"ר; אריה ברנוביץ, גזבר; שמלוק מחרובסקי, מנהל הקבוצה ואמנון אבידן, יו"ר הועדה המקצועית. עתה יש למכבי חמישיה – עם מוני.

נחשב למקורב ביותר לשמעון מזרחי. „חולה" על מכבי: אינו מחמיץ אימון, מגיע ראשון ועוזב אחרון. איננו נעדר משום טיסה לחו"ל. טס על חשבונו. תמיד שם, תמיד ליד כדורסלני מכבי ת"א.

עד כה פעל מאחורי הקלעים – השנה הוא כבר במעמד רשמי של חבר ועד המחלקה. בתוכניה המפוארת שהוציאה מכבי ת"א לפתיחת מאבקי בית הגמר בגביע אירופה, מופיע שמו. זה לא מפריע לו לתפוס מקומו הקבוע, בכל משחק, בשורה הראשונה בין הצופים – אחרי שהתרוצץ בין השחקנים, זרק מלה טובה ופתר בעיות דחופות. רק אחר כך הוא מתפנה לצעוק, לשאוג, לעודד ולשמוח בניצחונות של מכבי ת"א.

יוסי רוזנברג

מוני פנאן: מעמד רשמי

תובע את הכתר: הצעיר ביותר בעולם

בירחון טניס השולחן הצרפתי Tennis de Table, מחודש נובמבר מצאנו את התמונה שזכתה לכותרת: „טניסאי השולחן הצעיר ביותר בעולם". ותתפלאו, הוא ישראלי: דורון דודסון.

וכך כתב העתון: „דורון דודסון תובע לעצמו את התואר „טניסאי השולחן הצעיר ביותר בעולם". רק זה ! הוא נולד ב־19 בינואר 86' ונתפס בעדשתה של מינה אתגר בדיוק כאשר מלאו לו ששה חודשים".

50 אלף דולאר בשביל לעשות שריר

קורי אברסון האמריקנית (בתצלום), זכתה לא מכבר בתואר „מיס אולימפיה" בפעם השלישית ברציפות. התחרות המרתקת נערכה ב„מדיסון סקוור גארדן" בניו־יורק, 15 אלף צופים משולהבים ששילמו בעד כרטיס הכניסה גם 200 דולר – ובלבד שיוכלו לראות נשים עושות שרירים.

אברסון, חולה באחרונה גם בקריירה של שחקנית קולנוע, נצחונה בתחרות ה„שרירניות", זיכה אותה במדלית זהב וב־50 אלף דולר.

בתואר „מר אולימפיה" הוכתר האמריקני לי הני שגם הוא השלים שלוש זכיות רצופות ועל כך שילשל לכיסו 100 אלף דולרים.

הצד הישראלי באירוע הזה: השופט הבין־לאומי אשר פריג', שניהל גם את תחרות „מר יוניברס" לחובבים.

בידיון כדורגל מול המצלמה

אמצעי התקשורת באיטליה נרתמו לעזרת רשויות הכדורגל במדינה זאת במלחמתם בנגע הבירוינות והאלימות במגרשי הכדורגל.

בתוכנית ספורט פופולארית מאד בטלוויזיה הופיע צעיר שנכלא לאחר שדקר חובב כדורגל במהלך משחק סוער. הדוקר נשלח למאסר שבע שנים. הוא הובא לפני המצלמות ובקול בוכים תיאר את חייו כיום, „שנעשו עלובים בלי כדורגל". צופים רבים נטו לרחם עליו עקב ההופעה המשכנעת, שבה הכריז כי כאשר ייצא לחופשי, לאחר שירצה את עונשו, יעשה הכל כדי שהכדורגל יהיה נקי ממעשי אלימות.

„למדתי את הלקח", אמר הצעיר.

יוסי אקלר (מילאנו)

כמעט „תצלום השנה" בספורט

פרס שני (של „אדידס") או שלישי (של „קודאק") – מה זה חשוב בעצם. תודו בעצמכם שהתצלום הזה, שזכה לשבחים בתחרות תצלומי ספורט בינלאומית מטעם ה־AIPS, האיגוד הבין לאומי של עתונאי הספורט, הוא תצלום יחיד במינו.

קלטה אותה במצלמתה איילין לנגסלי הבריטית.

משה לדר

היום שאחרי: יום עצוב.

כולנו חכמים, כולנו נבונים, כולנו יודעים את התורה ואף על פי כן... מי שחזה את תוצאות המחזור השני בבית הגמר האירופי – שיקום. אף אחד לא קם ? אין פלא.

לו היה „טוטוסל" היתי מסמן פעמיים 1 ופעם 2. כזה היה הניחוש שלי ערב משחקי המחזור השני, ופירוש הדבר נצחונות בית למכבי ולריאל ונצחון חוץ לז'אלגירים.

אבל אירע מה שאירע ואת הכותרות הלא־מחמיאות והעצובות שספגה מכבי ביום שאחרי – קראנו כולנו.

קראנו – והירהרנו בקול רם בגורל קבוצה בסדר גודל של מכבי. לשבחים, כמו גם לקיתונות של בוז – אין גבול. לא פעם ביקשו אנשי מכבי: „אל תרוממו אותנו בעקבות נצחונות ואל תשפילונו אחרי הפסדים". ובשטחם בקשה זו מול סוללת אנשי התקשורת – הם ידעו, כנראה, מה שהם מבקשים.

שלוש דקות לפני שריקת הפתיחה למשחק עם מילאנו ביד־אליהו ידענו כבר שגורל המישחק נחרץ. להדביק פיגור של 11-0 לא מסוגלת, כפי שהסתבר, גם מכבי תל־אביב. בערב מצויין, לפני כמה שנים, אולי היה הדבר בהישג ידה. היום בשום פנים ואופן לא.

לשאלה הגדולה למה ומדוע – תשובות רבות. אחת מהן, אולי המשמעותית מכולן, היא שלמכבי אין תשובה מול מישחק הגנה מעולה, כפי שאין בידה כל הכלים הדרושים לשמירה צמודה על שחקני היריב. וכאשר מול מכבי מתייצבת קבוצה מאוזנת, כפי שהיתה מילאנו בערב הזה, התוצאה רשומה על הלוח בזוהר.

★ ★ ★

בכל יגוות השנה ווכה מכבי לטיפול בכפפות של משי מידי אמצעי התקשורת. היא היא הנציגה הבליעדית של הכדורסל הישראלי בזירה האירופית; היא בבת עינו של חובב הכדורסל המצוי. מכבי דואגת לנו, זו העונה ה־11 ברציפות, לחורף חם. אין לנו טענות מיוחדות. כבר התרגלנו לאכזבות, כמו גם להצלחות (ועד כה שתיים בגביע אירופה, מתוך ארבע הופעות בגמר). מדובר בכדורסל ובכדורסל בלבד. ובכל זאת התקווה. היא זו שמפעמת בלבבות האוהדים הרבים (וגם של אזרחי „הממלכה השביעית") לעונה טובה יותר – היא גם הגורמת לגל הכותרות כפי שבאו לידי ביטוי ביום ששי האחרון. כגודל הציפיות – כך גדולה האכזבה אחרי הפסד. במקרה הזה – לא כל כך ההפסד, כמו הדרך שהובילה אליו.

★ ★ ★

אפשר היה לצפות שבעונה הרביעית תחת הנהגתו של צביקה שרף, בשלישית של קווין מגי ולי ג'ונסון ובשניה של דורון ג'מצ'י, תדע מכבי להפיק מעצמה יותר. ואם ידענו כעבר עונות של פציעה (באחת מגי ובאחרת ג'ונסון) הנה החלה העונה הנוכחית ותודה לאל כולם בריאים.

ואז באה מילאנו וטורפת את הקלפים בנצחון חוץ.

שלא כרבים לא הטרידו אותי כלל שחקנים ברמתם של בוב מקאדו ודינו מנגין. יצאתי בהנחה שאי אפשר יהיה למנוע ממקאדו 30 נקודות. גם לגבי דינו מנגין צדקתי. הקהל מחבב אותו לא ביחס שווה לכוחו האמיתי כיום. הוא זוכר לו חסד נעורים, רצון, מסירות והתמדה – תכונות שעשויות לחבב אותו על קהל, ולא רק בישראל. אבל תרומתו היום, בגיל 37, אינה כה משמעותית. זאת ראוי היה לזכור.

לעומת זאת – חששתי הרבה יותר משחקני החוץ של האיטלקים. את ד'אנטוני ואת פרמייר אסור לנטוש אפילו לשנייה קלה. ואמנם – תרומת הצמד הזה לנצחון האיטלקים היתה גדולה. למרבה הצער – לא נמצאו במכבי הכלים הדרושים לבלימה.

★ ★ ★

כמה מלים על בוב מקאדו. הוא בא, כידוע, מיבשת שבה משחקים כדורסל מעולם אחר. הקריירה הארוכה שלו ב־N.B.A משמשת לו כרטיס ביקור עם קבלות.

האיש המאושר ביותר בערב הזה בהיכל היה מייקל־ריי ריצ'ארדסון, העושה אצלנו בחופשה מאונס. הוא הירבה לדבר על מעלליו ואישיותו של מקאדו ולמי שרצה לשמוע גם אמר ש„הערב יראה מגי מה זה שחקן"...

ואמנם – אם סברנו עד היום שקווין מגי הוא כמעט כל־יכול בזירה האירופית – טעינו. מול מקאדו – נראה מגי ישראלי לכל דבר. כמה „גגות" שכיסו את מגי – עוד ייזכרו. ואם בכל זאת קלע קווין בסיכום 27 מול 26 של מקאדו – אין בכך סתירה. מישהו במכבי צריך היה ליטול נתח מסויים מ־79 הנקודות, ובערב שבו קלעו מיקי ודורון 20 נקודות (10 כ"א) לא היה מועמד אחר ממגי.

המקצוענים. מייקל־ריי ריצ'ארדסון, מקצוען בפגרה מאונס העושה בישראל (משמאל) מתבשם בחברתו של בוב מקאדו. בעבר ידעו השניים מפגשים סוערים ומרתקים במסגרת הליגה המקצוענית בארה"ב. בוב מקאדו עודנו משחק ומשתכר. מייקל־ריי נח ומצפה לימים טובים יותר. צילום: עדי אבישי.

עם 37 נקודות במחצית ו־79 בסיום – אין להעלות על הדעת נצחון של מכבי על מילאנו. 79 נקודות של מכבי בהתקפה – היו כאין וכאפס מול משחק ההגנה הנירפה. המאמן שרף יכול לקפוץ עד השמיים, אך כאשר הכדור נשמט מידי מגי וג'ונסון בריבאונד הגנה, נשמטת הקרקע מתחת לרגליו של צביקה.

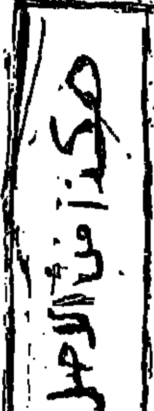
אליבא דאמת – יכלו המשחקים האחרונים של מכבי לשמש אינדיקציה למה שקורה בקבוצה. המשחק הלא־מרשים מול זאדאר, ובמחילה מכבוד מכבי – אפילו המשחק בליגה עם גבת, חייב היה להדליק אור אצל המאמנים. המוטיבאציה למשחק הגנתי אינה גבוהה במכבי. וכאשר משחק הגנה לוקה בחוסר התלהבות, נדבקים בכך חלקים אחרים בקבוצה.

★ ★ ★

יצאנו אמנם מיד־אליהו בהרגשה ש„הכל אבוד". עד שהגענו למערכת – מסתבר שגם במדריד מחזיקים בדעה זו. אין זאת אלא שהמזל שיחק הפעם לצידה של מכבי. היא בחברה טובה עם ריאל מדריד, שגם לה הפסד בית.

ובכלל – מי חכם היום ויצפה את העתיד להתרחש בעוד 8 מחזורים של בית־הגמר. מי יודע מהו כוחה האמיתי של אורטז, וכמה מאתנו היו מוכנים להמר על נצחון זאדאר על קובנה ?

עד למשחק הקרוב, ב־7 בינואר באורטז, נותרו עוד כשלושה שבועות. זמן די והותר לניתוח מצב ולשיפורים. את שיעורי הבית חייבת מכבי להכין כאן, בבית. כי הפסד באורטז – פירושו הכמעט ברור: סוף הדרך■

תחזיטוטו

שישו שכטמן

בטוטו הכל יכול לקרות

מכירים את המשפט „ילד כותב בתוך דלי״? המיוחד במשפט הזה הוא שאפשר לקרוא אותו כרגיל (מימין לשמאל), וגם משמאל לימין.

אלה ששואלים מה לכל זה ולטוטו, מוזמנים להציץ בניחוש של השבת האחרונה. אפשר לקרוא אותו מלמעלה למטה, ולהיפך, ודבר לא ישתנה. עד כמה שאני זוכר, זו הפעם הראשונה שדבר כזה קורה בתולדות הטוטו. כנראה שבאמת בטוטו הכל יכול לקרות...

תחזית למחזור 16

1. מכבי יפו – מכבי יבנה: יפו תיאלץ, לדעתנו, להפרד העונה מהליגה הלאומית. בנוסף לשחקנים טובים היא חסרה גם את המוטיוואציה ללחום את מלחמת הקיום וכמה שנים אפשר ??. 2, x.

2. הפועל ב״ש – הפועל לוד: לוד ראתה בשבועיים האחרונים (שלושה ניצחונות) שכף לכדורגל הטוב שהיא מציגה. למרות זאת, ניצחון רביעי רצוף (הם עדיין לא בית״ר ירושלים...) לא נראה סביר, כמו גם הפסד שני רצוף לבאר־שבע. 1, x.

3. הפועל כפ״ס – בית״ר נתניה: אחרי הניצחון בשבת, תחזור בית״ר נתניה להפסיד. כפר־סבא תנצל את השבת להתאוששות מהמשברון שלהם, ולשיפור יחס השערים. 1 סולו גדול.

4. הפועל ת״א – בית״ר ת״א: למרות שהמשחק נראה כ„ניצחון של הפועל ת״א" – אנו מציעים להוסיף גם x. למרות שהקבוצה משחקת היטב, חסרים לה שחקנים שיעשו את מה שבאמת חשוב בכדורגל: הבקעת שערים.

5. מכבי ת״א – שמשון ת״א: יותר מדי דברים קורים בהנהלת מכבי ת״א, ופחות מדי על המגרש. הקבוצה לא מפיקה משחקניה את שהם יכולים. שמשון יכולה לנצל את המצב בעזרת 'הגנת הברזל' שלה. כל תוצאה אפשרית. 1–0 למכבי בעונה שעברה:

6. מכבי נתניה – בית״ר ירושלים: השבת תהיה חגוכת המגרש האמיתית בנתניה. ללהקת בית״ר יהיו קשיים ניכרים, ואם נתניה תעמיד הרכב מלא, היא מסוגלת לקטוע את רצף הניצחונות של בית״ר. ניצחון 2–1 לירושלים בעונה שעברה, ומשולש השבוע בטוטו.

7. הפועל פתח־תקוה – מכבי חיפה: לאחר המשחק נגד בני־יהודה באמצע השבוע, זהו המבחן האמיתי השני שלהם ליכולתם להוות גורם משמעותי בצמרת העונה. מן העבר השני, מכבי חיפה עדיין מסוגלת לזכות במשחק, כמו גם באליפות. משולש, ונקווה שלא יהיה 0–0 כמו אשתקד.

8. מכבי פ״ת – בני־יהודה: שחקני בני־יהודה טובים יותר. ניהול הקבוצה מסודר יותר. גם המגרש בפתח־תקוה טוב לצורת משחקה של בני־יהודה. כמו בשנה שעברה (1–0), גם בשבת – ניצחון לשכונה.

9. הפועל עכו – מכבי שעריים: כנראה שאליפות הליגה הארצית תיפול השנה בצפון. עכו תנצל את מגרשה הביתי לניצחון על הקבוצה הלא יציבה של שעריים. 1.

10. הפועל חיפה – צפרירים חולון: אם חולון תנצח, יהיה זה לה ניצחון שני ברציפות, ולהפועל חיפה הפסד שני רצוף. לא נראה סביר, ולכן – 1, x.

11. הפועל ירושלים – הפועל חדרה: הרבה מתוצאות המשחק בשבת תלויות ביכולתה במשחק הדחוי של אמצע השבוע, ו... ביום שתתפוס חדרה. כנראה שבמשחק זה גם יפלו שערים רבים. כל תוצאה אפשרית.

12. מכבי עמידר – הפועל רמת־גן: עמידר היא קבוצה שיודעת לעשות את הדברים הנכונים בזמן הנכון. לא ניצחונות גדולים, אבל תמיד איזה 1–0 קטן... זו התוצאה של השנה שעברה, וגם השבת צפוי ניצחון לעמידר.

13. הכח ר״ג – הפועל בית־שאן: בליגה הארצית השנה מפרידות 6 נקודות בין המקום הראשון והקו האדום! הכח, שנמצאת רוב הזמן מתחת לאותו קו, תנצל את מגרשה כדי לנסות ולברוח מהתחתית. 1.

14. בית״ר רמלה – הפועל יהוד: מפגש בין שתי קבוצות לא יציבות. יהוד תרצה לחזור על התוצאה מהשנה שעברה (ניצחון 3–1). בית״ר רמלה תרצה להפוך אותה. משולש.

כך זה נראה בשבת. כדור־בוץ אמיתי. אלי אוחנה (מימין) וחיים גולדברג. (צילום: עדי אבישי)

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	2	x	x	2
2	1	1, 2	1, 2	1, x, 2
3	1	1, 2	1, x	1
4	1, x	1	x, 2	1
5	x	x, 2	1	x
6	2	1	1, 2	x, 2
7	1, x	1, x	x	x, 2
8	1	2	x, 2	x, 2
9	1, 2	x, 2	x	1, 2
10	x	2	1, 2	1
11	2	1, 2	1	1, x, 2
12	1	1	1, x	1
13	1, x	x	1, 2	1, x, 2
14	1	2	1	x
שלשות	/	/	/	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
2	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
5	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
6	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
8	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
11	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

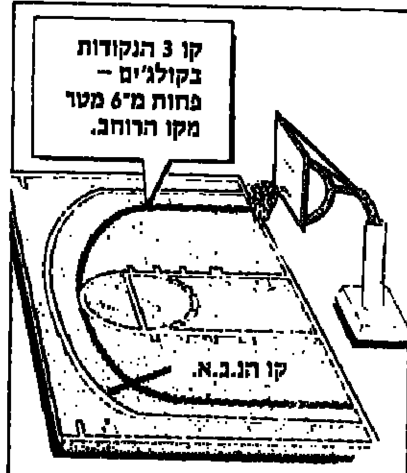
אלכס דורין

האמנות האבודה

כך מכנים בארה"ב את קליעת 3 הנקודות ■ רק עתה היא הועתקה מהנ.ב.א. לשימוש בליגת המיכללות ■ עדיין מעוררת מחלוקת מקצועית בין המאמנים

"סל 3 הנקודות", המצוי זה כבר העונה השלישית בכדורסל האירופי – לאחר שהועתק בשינויימה מהנ.ב.א. – "נחת" רק עתה, לראשונה, בכדורסל המיכללות של ארה"ב.

"האמנות האבודה", כך כינה מאמן הטכניון של טכסאס, את הקליעה ארוכת הטווח הזאת. במהלך הקייץ, נמצאו לא מעט מאמנים ודווקא מבין הידועים ביותר, שהתנגדו

לחידוש הזה, אך גם הם "קיבלו את הדין".

המתנגדים טוענים כי קליעת 3 הנקודות היא "הימור מסוכן" שכל מאמן חייב לקחת אותו בחשבון.

בעוד הקו המסמן את סל 3 הנקודות, מרוחק בנ.ב.א. 7.25 מטר מקו הרוחב, כמטר רחוק יותר מהמקובל באירופה – במיכללות, הקו הזה מרוחק רק פחות מ־6 מטר. (ראה איור).

כמה מאמנים, ביניהם, למשל, ג'רי טארקאניאן ממיכללת נווארה–לאס וגאס (שאימן ב־1975 את מיקי ברקוביץ), מעריפים את הסימון של הנ.ב.א...

הגבוהה והזקנה

יוסטון רוקטס, סגנית אלופת הנ.ב.א., היא הקבוצה הגבוהה ביותר בליגה, העונה. הגובה הממוצע שלה: 2.036 מטר. פילדלפיה 76' היא הקבוצה הנמוכה ביותר: הגובה הממוצע שלה רק 1.957 מטר. הגובה הממוצע של כל הליגה: 2.008 מטר.

האלופה, בוסטון סלטיקס, היא המבוגרת ביותר. הגיל הממוצע שלה 29.10 שנה. שניה בקשישותה הממוצעת היא דנוור נאגטס – גיל ממוצע 27.39 שנה. הצעירה ביותר היא הקליוולנד קאוואלירס שגילה הממוצע 25.07 שנה.

הצרות באות כצרורות על הרוקטס מיוסטון. קודם סבלה מפציעותיהם של "תאומי המגדל" אקים אולג'וואן ורלף סמפסון (שחזרו רק עתה בזה אחר זה לשחק). עתה היא גם מוטרדת בגלל הגארד שלה לואיס לויד, בעל ממוצע של 17 נקודות למשחק בעונה הקודמת, שסייע לה להגיע לגמר הפלייאוף, אך החמיץ את סידרת הגמר־סל מול בוסטון.

כפגרה נתבע לויד בידי בעל מלון ביוסטון, על שלא סילק חוב של אלפי דולארים. אחר כך איבד את מקומו בהרכב.

לפני כמה ימים נעצר בידי המשטרה בעיר מולדתו, פילדלפיה, כיוון שלא שילם דמי מזונות לבנו, בן 8, שהוא מתכחש לאבהות עליו ושאמו נרצחה בשנת 1981. לויד בילה כמה שעות טובות בכלא, כיוון שהרשויות סירבו לכבד ערבות בנקאית בסך 5000 דולאר, שהעמידה לרשותו הנהלת הרוקטס. בסופו של דבר, התערב בעליה של פילדלפיה, היהודי הארולד כץ, ושיחרר אותו.

למחרת שיחק לויד במדי יוסטון נגד...פילדלפיה והפגין את משחק חייו (!).

הברך של ג'ף

ג'ף רולאנד, הכוכב הלבן שוואשינגטון בולטס מכרה לפילדלפיה, במסגרת עיסקת החליפין עם מוזס מאלון, שוב סובל מפציעות ברך. לפני כמה ימים עבר ניתוח אורתרוסקופי חדשני ומצפים שיחזור לפעילות רק בעוד כחודש.

עד כה החמיץ את כל משחקי פילדלפיה, למעט שניים. בשתי העונות הקודמות שיחק 30 ו־37 משחקים בלבד במדי הבולטס. בסופו של דבר, נעדר הענק הזה (2.09 מטר), ממאה משחקים ויותר במשך שנתיים – וזאת למרות שהקדיש בהכנה לעונה, שעות רבות לאימוני משקולות, צימצם את צריכת האלכוהול שלו ושיפר ללא הכר את הרגלי האכילה, כדי להפחית במשקלו. "כל הבעיות הללו לא הציקו לי כאשר שתיתי הרבה בירה וחיסלתי כמויות אדירות של נקניק פולני", אמר רולאנד לעתונאים.

בוסטון לבורסה

מניותיה של בוסטון סלטיקס יוצעו לציבור הרחב בארה"ב וייסחרו בבורסה של ניו־יורק – ממש כמו מניותיהן של חברות הענק למכוניות, תעשיית האלקטרוניקה או מפעלי התעשייה הכבדה. זה חידוש ש"הרליק" את דימיונם של רבים בספורט המקצועני האמריקני.

● קבוצת ניו ג'רסי נאטס עומדת להימכר ל...מפעל צעצועים, מסר "וואשינגטון פוסט".

● לוס אנג'לס קליפרס מצוייה במו"מ עם הכדורסלן השנוי במחלוקת קוונטין דיילי, אלא שהחתימה על החוזה עמו מתעכבת, משום שלא הובהר עדיין אם נגמל סופית מסמים. ריילי, כמייקל ריי ריצ'ארדסון, "עף" מהנ.ב.א. לטיפולי גמילה ב־1982 אך הוחזר עתה לפעילות, לאחר שנמצא "נקי מסמים". בארבע עונותיו בשיקאגו בולס הגיע לממוצע של 16.4 נקודות למשחק. כיום הוא נשוי ואב לילד – וכנראה שהשינוי במעמדו המשפחתי, שינה אותו גם מבחינות רבות אחרות. ■

גמפיה 24

בספקטרום של פילדלפיה, לפני שריקת הפתיחה למשחק עם ה"ספרס" מסאן אנטוניו, נערך אחד הטקסים האופייניים כל־כך לנ.ב.א: מסירת הגופיה לצמיתות, לשחקן גדול שפורש מהקבוצה. הפעם עשו זאת ה"סיקסרס" באהבה רבה, משום שהשחקן בעל החולצה מס. 24 היה אחד האהובים ביותר בפילדלפיה: בובי ג'ונס, השחקן הלבן, שכל מאמן היה חפץ ביקרו, כמו גם המנהלים, השחקנים־העמיתים והיריבים, הקהל והעתונאים. בקיצור – קונסנזוס מלא.

בובי ג'ונס הענק (2.07 מ'), אחד השחקנים היעילים ביותר שנראו בליגה, היה גם ללא ספק השקט שביניהם. ממושמע, חכם, עלה למגרש בכל עת שנקרא. עשה את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר וחזר למקומו על הספסל.

ג'ונס שיחגוג בקרוב את יום הולדתו ה־35, בא מבית היוצר הנהדר של דין סמית באוניברסיטת צפון־קרוליינה. אחריו יצאו משם ג'יימס וורת'י, סם פרקינס ו... מייקל ג'ורדן.

בשנתיים הראשונות שלו כמקצוען שיחק בליגת ה־A.B.A (בדנוור) ויחד עם חבריו לקבוצה שהתפרקה עם חיסול הליגה, עבר ל־N.B.A. לאחר שנתיים נוספות עבר לקבוצה שעמה הוא מזוהה יותר מכל – פילדלפיה 76' בה שיחק 8 עונות והיה אחד הברגים החשובים.

ללא רעש והרחק במידה רבה מהזרקורים, צבר לעצמו רשימת השגים נפלאים: 8 פעמים (!) היה בחמישיה הראשונה של שחקני ההגנה המצטיינים.

ב־1983 היה השחקן השישי (המחליף הראשון) הטוב ב־N.B.A. אותה שנה גם זכה בטבעת האלופים, לאחר הסדרה הנהדרת, בגמר־סל, שבה היה לו חלק חשוב כאשר הסיקסרס הנחילו תבוסה בלתי נשכחת, 0-4, ללייקרס מלוס־אנג'לס.

ב־1978 היה בובי ג'ונס בעל האחוז הגבוה ביותר בקליעות שדה מוצלחות. ארבע פעמים אול־סטאר, בנבחרת המזרח במשחק המסורתי נגד המערב. באמתחתו גם תארים אין ספור בליגת ה־A.B.A שבה שיחק בשנים 1976-1975.

ב־1972 נמנה על אותה נבחרת מפורסמת של ארה"ב, שנוצחה בגמר המיוחד במינו של אולימפיאדת מינכן בידי בריה"מ.

למרות שאיננו מבריק ומהוקצע במיוחד, כמו הלהטוטנים של הליגה, ג'ונס היה אחד היעילים ביותר. אחוז הקליעה שלו, מעולם לא ירד מ־50. ממוצע הקליעות, בכל 8 העונות שלו ב־N.B.A, עומד על 12 נקודות. בריבאונד השיג ג'ונס 6 למשחק ב־774 משחקים.

השחקן החיוור שמשך שנים כה רבות (למרות מחלת־הנפילה, אפילפסיה בה לקה) נראה איטי לכאורה אך בתפקידו כמסיים התקפות מתפרצות, היה מופיע כסילון – וכך יזכרו אותו בפילדלפיה לאחר משחק הפרידה שהיה באופן מקרי גם המשחק הטוב ביותר של הסיקסרס העונה (97־114).

אריק הניג

...ועכשיו: 7-155

עוד שיא בליגת הילדים בכדורסל – והשאלה נשארת בעינה: עד מתי הם ימשיכו "להתעלל" ביריבים חלשים?

צבי גלפרין

השמיים הם הגבול בליגת הילדים בכדורסל. אחרי 0-100 ו־0-105 נקבעה עתה תוצאה אסטרונומית נוספת, במחוז ירושלים, שם ניצחה מכבי רימון ירושלים, מוליכת הטבלה, את אליצור ירושלים 7-155.

התוצאות האחרונות שקיבלנו מאיגוד הכדורסל:

○ גליל עליון: ג.עינות ירדן – נאות מרדכי 45-49, מכבי מטולה – ג. עינות ירדן 38-51, ק.שמונה – דפנה 33-40, מלכיה – כ.גלעדי 0-2, נאות מרדכי – רמות נפתלי 53-74, מכבי מטולה – רמות נפתלי 35-83.

○ צפון: מרום הגליל – אילת השחר 30-39, ראש פינה – אילת השחר 14-38, יסוד המעלה – חוקוק 54-58, מרום הגליל – חוקוק 27-78, קצרין – חוקוק 27-51, צפת – יסוד המעלה 15-70, מרום הגליל – צפת 50-57, ראש פינה – סאסא 22-63, ראש פינה – קצרין 44-52.

○ עמק הירדן: גוש חיספין – לביא 14-47, נוה אור – לביא 18-79, רמות גולן – לביא 30-62, אשדות יעקב – אפיקים 11-41, דגניה ב' – גליל תחתון 25-51, מכבי טבריה – רמות גולן 12-16.

○ בית שאן: שדה אליהו – בית שאן 29-30, שדה אליהו – מעלה אפרים 25-40, בית השיטה – עין חרוד איחוד 39-69, בית השיטה – עין חרוד מאוחד 18-67, חפציבה – מעלה אפרים 28-65, עין חרוד איחוד – חפציבה 10-31, יזרעאל – עין חרוד מאוחד 27-48, קישון יזרעאל – עין חרוד מאוחד 48-68.

○ עמקים: מרנין טבעון – בית"ר מגדל העמק 26-60, הרי אפרים – קרית טבעון 27-30, הרי אפרים – קרית טבעון 42-45, יפעת – מרנין טבעון 40-41, מגידו שומריה – מרנין טבעון 41-60, מגידו שומריה – קרית טבעון 41-55, קרית טבעון – יפעת 40-68, נצרת עלית – נהלל 21-63.

○ מפרץ: בני נהריה – שלום ק.אתא 28-80, בני ביאליק – שלום ק.אתא 25-58, בני ביאליק – בני נהריה 41-42, הפועל כרמיאל – מכבי כרמיאל 51-64, ראש הנקרה – מכבי כרמיאל 28-35.

○ חיפה: חיים חיפה – יוסף חיפה 20-79, עירוני מוצקין – הפועל יגאל חיפה 40-49, הפועל קרית ים – מכבי כפר גלים 15-28, מכבי חיפה הר הכרמל – אליצור קרית שמואל 22-54, מכבי חיפה הר הכרמל – מכבי קרית ביאליק 21-83.

○ שומרון: גבעת חיים מאוחד – בחן 26-43, מכבי חדרה – בחן 29-32, גבעת חיים מאוחד – בית יצחק 40-47, בית יצחק – מכבי חדרה 32-63, גבעת חיים איחוד – ג'ת 8-55, גבעת חיים מאוחד – מגל 30-67, בית יצחק – ג'ת 14-104, ג'ת – גן שמואל 0-2, מגל – ג'ת 14-70, מעגן מיכאל – ג'ת 13-53, מכבי חדרה 25-54, מכבי יהודה חדרה – ג'ת 16-94, גן שמואל – גבעת עדה 39-43, מגל – מכבי חדרה 23-43, מכבי יהודה חדרה – מעגן מיכאל 14-91, מכבי יהודה חדרה – מגל 16-96.

○ נתניה: אליצור מ.ס. נתניה – חרות 28-32, אליצור נתניה – מכבי נתניה 29-38, כפר ויתקין – אפרוחי בית יצחק 14-63, אפרוחי בית יצחק – מכבי נתניה 0-2 טכני (במקום 19-49), אפרוחי בית יצחק – מכבי קובה נתניה 14-26, חרות – אפרוחי בית יצחק 28-39, כפר ויתקין – כפר חיים 14-54, מ.ס. אבן יהודה – כפר חיים 48-52, מכבי נתניה – כפר חיים 35-34, מ.ס. אבן יהודה – נורדאו נתניה 39-82.

○ שרון: ארז רמת השרון – מכבי מזרח רעננה 29-51, נרקיס הוד השרון – רמת השרון 23-43, הפועל הרצליה – מכבי צפון רעננה 39-56, אלפי מנשה – תפוז אבן יהודה 34-52, נרקיס הוד השרון – מכבי מזרח רעננה 68-26, בני הרצליה – מכבי צפון רעננה 49-57.

○ פתח־תקוה: כלנית הוד השרון – דני רמת השרון 35-62, ערן פ"ת – דני רמת השרון 35-56, אלון גבעתיים – כלנית הוד השרון 26-32, אלון גבעתיים – ערן פ"ת 30-55, מ.מ. גבעת שמואל – אריאל 19-86, דקל רעננה – מכבי מרכז ת"א 25-41, מודיעים – הפועל פ"ת 24-81, מ.מ. גבעת שמואל – הפועל פ"ת 19-92, מ.מ. גבעת שמואל – מכבי מרכז ת"א 55-18, כלנית הוד השרון – ערן פ"ת 48-51, ערן פ"ת – מודיעים 42-48.

○ דן: הצעיר רמת השרון – אליצור בני ברק 9-98, ברוש גבעתיים – הצעיר רמת השרון 37-39, משה"ב ר"ג – אליצור בני ברק 21-81, הדס חולון – משה"ב ר"ג 26-65, ברוש גבעתיים – אליצור תפוח ק.אונו 47-14, מכבי שלום ר"ג – אליצור תפוח ק.אונו 19-62, הדס חולון – מכבי שלום ר"ג 46-49.

○ תל־אביב: מכבי רעננה – א.ס. רמת השרון 41-66, מכבי הדר ראשל"צ – בית"ר אלי ת"א 50-75, מכבי רעננה – בית"ר אלי ת"א 44-29, מכבי הוד השרון – מגל גבעתיים 34-51, מכבי רעננה – מגל גבעתיים 50-65, אשכול פ"ת – רמת השרון 32-64, הדר ראשל"צ – מכבי מרכז ר"ג 37-60, מגל גבעתיים – מכבי מרכז ר"ג 36-50.

○ שפלה: נוה דוד רמלה – בני ברית יפו 35-48, אס"א ת"א – הפועל ת"א 28-67, אס"א ת"א – מתנ"ס תל־כביר מכבי 35-44, בני יהודה ת"א – בני ברית יפו 28-32, מכבי צפון ר"ג – אורן חולון 37-43, חרמש גבעתיים – הפועל ת"א 11-96, חרמש גבעתיים – מכבי צפון ר"ג 39-48, חרמש גבעתיים – מתנ"ס תל־כביר מכבי 33-59.

○ מרכז: א.ס. אור יהודה – מ.ס. רמת אפעל 34-45, אור יהודה – מכבי דרום ת"א/בת־ים 41-44, ברכור – סביון 30-59, סביון – יהוד 24-32, רמת אפעל – סביון 38-47, אליצור ראשל"צ – אליצור צפון דוד רמלה 34-54, צבר ראשל"צ – אליצור צפון דוד רמלה 24-81, לוד – אליצור ראשל"צ 43-60, צבר ראשל"צ – אליצור ראשל"צ 0-2 טכני, מכבי ת"א בת ים – לוד 31-41, מכבי ת"א בת־ים – מכבי דרום בת־ים 38-47.

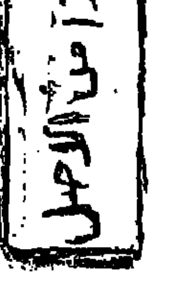
○ שורק: אליצור יבנה – גבעת ברנר 44-57, נס ציונה – אליצור יבנה 33-41, קבוצת שילר – אליצור יבנה 41-49, נצר סירני – גבעת ברנר 44-42, מכבי רחובות – גבעת ברנר 43-33, מכבי גדרה – מכבי רימון ראשל"צ 41-53.

○ ירושלים: מטה יהודה – בית שמש 19-64, מכבי י־ם – אליצור י־ם 24-44, עוזיאל י־ם – מכבי י־ם 40-25, הפועל י־ם – אס"א י־ם 21-58, הפועל י־ם – בית"ר י־ם 18-79, מטה יהודה – בית"ר י־ם 38-52.

○ דרום: א.ס. אשקלון הפועל – עירוני ק. גת 19-55, אליצור אשקלון – אשדוד 34-44, נתיבות – ארז 40-35, אשדוד – נתיבות 41-46, באר טוביה – עותה 50-53, אשדוד – ארז 27-33, זית שער הנגב – ארז 22-65, גת – שער הנגב 12-69, זית שער הנגב – עירוני קרית גת 32-36.

○ נגב: בניש משמר הנגב – גוש קטיף 32-46, גוש קטיף – חבל אילות 35-46, הפועל ב"ש – אשכול 28-88, אשכול – בארי 6-49, עומרים עומר – אשכול 28-37, עומר – הפועל ב"ש 44-50, ב"ש – רביבים 39-65, חבל אילות – בארי 11-28, ערד – בארי 22-52, בניש משמר הנגב – בניש חצרים 34-35, צפון אשכול – בניש חצרים 35-36, בניש משמר הנגב – רביבים 33-38, ערד – חבל אילות 20-27, עומר – עומרים עומר 28-49, צפון אשכול – ערד 47-50. ■

הפועל מגל גבעתיים. למעלה, מימין: יוסי גבראי, אמוד הופמן, אורן גבוש, עידו פלדה, אסף קידר, עדי דדך. למטה מימין: המאמן דורון שרייבר, עמית בלומפלד, ישראל חדש, אבי סביצקי, גל ירדן, אביחי גילון, ערן חסון (צילום: ישראל מלובני)

אבי מלר

העונה זה עדיין נשמע כך: הכדור אצל ברוס גרובלאר. מסירה קצרה להאנסן. הבלם הסקוטי מרים ראש, מניף רגל ומשחרר פאס מדויק לקרייג ג'ונסטון בכנף שמאל. ג'ונסטון חולף, בכדרור קצר, על־פני מגן יריב, ומגביה כדור עיוור לרחבה. הכדור – נראה כבעל תכונות של מאגנט – עושה דרכו היישר לראשו של איאן ראש, שמקפיץ אותו על חזהו, מוריד לרגל שמאל, מגביה מעל בלם היריב, גומא עוד מטר או שניים. השוער יוצא מולו ואז נמצא הכדור בדרך לנעל ימין האימתנית. המפגש הבא: הכדור עם הרשת ואיאן עם קבוצה של מחבקים בארום.

בעונה הבאה זה יישמע כך: טאקוני לקאבריני. הבלם האיטלקי הבינלאומי וכל אחד מיתר עמיתיו ביובנטוס, כבר יודע שהשנה צריך לעשות דבר אחד: ללטוש עיניים ולחפש היכן משוטטים ברגע זה השפם העבות של איאן, או בעדיפות שניה הבלורית הבלונדית של מיכאל לאודרופ. מותר לכדור לעצור בעוד תחנה אחת או שתיים בקישור, בדרך לראש, ולאחר מכן הכל ברגלי איאן.

כמו ביאת המשיח

יובה, האלופה האיטלקית המאבדת השנה גובה בעימות על הכתר עם נאפולי של דייגו, כבר איננה יכולה להמתין. בשבילה לראות את איאן ראש ב„סטאדיו קומונאלה" במדי הפסים זה כמו לחזות בביאת המשיח. ליברפול, שאולצה לשחרר את הסקורר הוולשי בעבור תשלום הלקוח ממספרי מרכזיות הטלפונים העמוסות ביותר – 3.5 מיליון ליש"ט – עדיין מאמינה בכוחה השנה, עם איאן, אבל בשנה הבאה, נו... אלוהים אולי גדול, אבל מה עושים כשהאלוהים הפרטי שלהם על המגרש יצא לגלות בטורינו...

מה עושים באמת? מי שמכיר את ליברפול פוטבול קלאב, את הצורה בה מנוהל המועדון המצליח ביותר בתבל, יודע שלא יושבים שם על זרי הדפנה. האוהדים אולי מתאבלים כבר ביציעים על אובדן ראש, וגם בחדרי חדרים של „אנפילד" וודאי נשמעים כמה קולות מינוריים על ההחלטה הפזיזה מדי לתת לו ללכת, אבל השורה התחתונה בליברפול, כתמיד, היא שהמחשבות עובדות שעות נוספות קדימה. במקום לבכות על חלב שנשפך – מוטב לדאוג לשמפניה שתיפתח.

השאלה המעסיקה עתה יותר מכל את פרנסי אנפילד, היא כיצד מתגברים על עזיבתו של סופר־חלוץ, מלך שערים הנוטל אשראי גדול בהרבה מחלקו התיאורטי, 1 מ־11, בזכיה בתארים.

מיטב הנוער

את ליברפול, אומרים באנגליה, אסור להספיד אפילו בדקה ה־89 כשהיריב מוליך 3–0. האופי הזה לא מתחיל על הדשא הירוק, כי אם במשרדי ההנהלה. איש לא ירים שם, לעולם, ידיים. מכיוון שכך – הצער על עזיבת ראש יכול להיות אמיתי, אבל ייאוש באשר לסיכויים למצוא לו מחליף נאות? בשום פנים ואופן. אדרבא, הצוות המוביל – המנהל קני דלגליש, היו"ר ג'ון סמית והמזכיר פיטר רובינסון – כבר ישב על המדוכה, ולפי הדיווחים האחרונים הכין רשימה של „מיטב הנוער" עליו כדאי למקד את הכוונת הליברפולית:

את צ'רלי ניקולאס רצתה ליברפול לרכוש כבר לפני שלוש שנים, כשהתברר כי החלוץ המחונן עומד לעזוב את סלטיק לאחר עונה עם 51 שערים באמתחתו. האדומים מעיר הנמל הפסידוהו במירוץ לאדומים מצפון־לונדון. צ'רלי העדיף את ארסנל. השהייה בצל התותחנים היתה, עד עתה, אפורה כיום חורף לונדוני טיפוסי. עתה, כשהיבורי מסתדרים יפה בפיסגת הטבלה גם בלעדיו (ופציעה ארוכה), ייתכן שארסנל תסכים לשחררו למרבה במחיר. ליברפול עשויה להחזיר לניקולאס את הניצוץ – וההפך.

אלן סמית, כרגע הלהיט התוקפני החדש של הליגה, בחור ההתקפה של לסטר סיטי – בית האולפנא של גארי לינקר. זו עובדה סטטיסטית ותו לא. מעשית, סמית יפה התואר, 21, חלוץ מהיר, כובש ובעל נתונים מצויינים. לסטר העניה והמדורדרת לא תוכל, כבמקרה לינקר, להשאיר את הנכס אצלה כשיוצע עבורו המחיר המתאים (האופטימים מדברים על מיליון ליש"ט). המכשול האפשרי היחיד: ליברפול עשויה להתחרות עם מתענינות לא פחות רציניות: מנצ'סטר יונייטד וארסנל.

פיטר בירדסלי שוחרר ממנצ'סטר יונייטד. באולד־טראפורד היו נותנים הרבה כדי להחזיר הגלגל אחורה. בליברפול עשויים לתת הרבה כדי להעביר את חלוץ הכספית הלא־אנוכי של ניוקאסל ונבחרת אנגליה, בעל שליטה מעולה בכדור, עבודת הכנה טובה וראיית משחק צלולה – לאנפילד. בירדסלי טען כי דלגליש הוא המודל עליו בנוי משחקו. קני עשוי בקרוב לבנות עליו.

חילוף פיקנטי

מרק הייטלי יסגור בסוף העונה עניין עם מילאן האיטלקית. אם יגיע לאנפילד יהיה זה חילוף פיקנטי – ראש לאיטליה, הייטלי מאיטליה. הרקורד של הנגחן הבינלאומי היה עלוב מדי בארץ המגף בכדי להאמין שליברפול תסמוך רק עליו, בנסיונה למלא את החור הענק.

ג'ון בארנס, קיצוני ו/או חלוץ מרכזי לעת מצוא בווטפורד, עשה לעצמו שירות מצויין כשכבש החודש את אחד השערים המלהיבים ביותר לרשת... ליברפול (2–0 לווטפורד). כבר ידע רגעים כאלו. שער שהבקיע במדי אנגליה לרשת ברזיל (במשחק רעים בריו, תוך שחלף על פני ששה, היה ליקטע טלויזיוני פולחני. בארנס, שחום עור, 22, רמז שהוא ממתין לצ'אנס גדול יותר מווטפורד הצנועה. ליברפול רשמה לפניה.

כושר שיא

ג'ון אולדרידג' עושה חיל באוקספורד ובנבחרת אירלנד. סקורר מלידה הנוכלה ברחבת היריב כאילו היתה חצרו האחורית. זכה ליתר חשיפה רק לאחר עליית אוקספורד לליגה הבכירה, לפני שנתיים. קצב ההבקעה שלו מעמידו, בינתיים, כשלישי בין המבקיעים העונה, אחרי... איאן ראש. בעוכריו עלול להיות גילו „המופלג" – 28.

בראש דירוג המבקיעים מוליך קלייב אלן מטוטנהאם עם 22 כיבושים. רק 3 הופעות במדי אנגליה וכמה אכזבות בעונות שחונות בק.פ.ר וקריסטאל־פאלאס. כרגע הוא בכושר שיא והפזילה של ליברפול לווייט־הארט־ליין עשויה עדיין להתיישר...

סוף־דבר: אם להסתמך על המסורת המופלאה של ליברפול, לא משנה אם המחליף או המחליפים של ראש ייצאו לבסוף מרשימה זו. שאנקלי, פייזלי, פייגן ודלגליש ירשו איש מרעהו, כבמטה קסם, חוש ששי מדהים בבחירת כדורגלנים הולמים לחילופי משמרות ודורות באנפילד. גם על ריי קלמנס, סטיב הייוויי, קווין קיגאן, ג'ון טושאק, דלגליש עצמו ואחרים, דובר בזמנו כעל סופרסטארים נעדרי תחליף בסדר גודל דומה... ■

ג'ון אולדרידג'
אוקספורד

אלן סמית
לסטר

ג'ון בארנס
ווטפורד

מרק הייטלי
מילאן

פיטר בירדסלי
ניוקאסל

צ'רלי ניקולאס
ארסנל